

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

Vol. II Issue 8 November 2012

இம்மாத மலரில்....

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

இம்மாதச் செய்தி	2
ஸலப் டிவென்	3
சாவித்ரி	22
யோக வாழ்க்கை விளக்கம் VI	24
ஸ்ரனயோகம் - முதல் வாயில்கள்	30
Infinityயினுடைய ஆற்றல் (பாகம் 2) ..	33
தாமரைத் தடாக முதலை	35
அஜெண்டா	51
ஸ்ரீ அரவிந்தரும் மரபும்	54
அன்பர்களும் அன்றாட வாழ்க்கை	
நெறிமுறைகளும்	58

ஜீவியத்தின் ஒசை

சமர்ப்பணம் தடையை
சாதகமாக மாற்றும்.

உலகின் உச்சக்கட்ட
நிலைக்கு மனிதன் தன்னை
உயர்த்த முடியும்.

சமர்ப்பணம் சைத்திய
புருஷனின் முச்சு.

தானே நடப்பது தவற்றியாது.

அகம் ஆரம்பிக்க அகிலத்தில்
தடையில்லை.

எதிர்த்துப் பேசினால் எல்லாம்
போய்விடும்.

கஷத, கட்டுஞரகளில் வரும் பெயர்கள்
யாரையும் குறப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

ஸ்ரீ அரவிந்தம்

கைப் புதையன்

கர்மயோகி

இம்மாதச் செய்தி

இறைவனாகும் முன்
இறைவன் தரிசனம்
கிட்டும்.

XXIII. The Double Soul In Man

The universal movement desires to give birth to individuality. It results in a seed. But it is obscure and unformed. This seed of individuality is not light or knowledge but a will. This will is not a free one, but is possessed by the universal movement. This will is in the material or atomic existence. This is a force of some involved will. It is a dumb inconscient drive or urge. This is the first status of life and that will is its characteristic. The root of the second status is desire. It is eager to possess but is limited in capacity. The bud of the third is Love. Love seeks both to possess and be possessed, to receive and to give itself. What then is the fourth stage? The Supramental existence is founded on the divine unity of souls. The original will which is obscure and unformed must become pure and emerge fully. The desire of limited capacity must be fulfilled and illumined. Love that seeks to possess and be possessed must have the high and deep satisfaction of the conscious interchange of Love. This would be the fine flower of the fourth stage and its sign of perfection. The individual seeks delight. And the

universal too seeks the delight of things. In the above we see the shapes of their seeking and their stages of seeking. The Delight in things is a dumb conception in Matter. There it has to express through opposites and has to pass through the vicissitudes. Here it is its luminous consummation in Spirit. **The ascent of life is truly the ascent of divine Delight in things.**

The world being what it is, it could not be otherwise. The world is a masked form of Sachchidananda. It is the nature of consciousness of Sachchidananda. And therefore the world is a place in which His force must always find the divine Bliss. It must achieve an omnipresent self-delight. Life is an energy of His conscious-force. Therefore the secret of all its movements must be a hidden delight. This delight must be inherent in all things. This delight is the cause, motive and object of all its activities. By reason of egoistic division, that delight must be missed. It is held back behind a veil. It is represented as its own opposite. We know being is masked in death; consciousness figures as inconscient. Force we see as ridiculous incapacity. This state of affairs cannot satisfy living things. Nor can they rest from the movement. It can fulfill the movement only by laying hold of the universal delight. It is at once the secret total delight of its own being. It is also the delight of the original Sachchidananda. Sachchidananda is transcendent and immanent. This delight is all-encompassing, all-informing, all-upholding. To seek delight is the fundamental impulse and sense of Life. To find and possess and fulfil it is Life's whole motive.

But where in us is this principle of Delight? Through what

term of our being does it manifest and fulfil in the action of the cosmos? We know the principle of Conscious-Force manifests as Life. It uses Life for its cosmic term. The principle of Supermind manifests and uses Mind. There is fourfold principle of divine Being in creating the universe. These are Existence, Conscious-Force, Bliss and Supermind. Supermind is omnipresent in the material cosmos, but veiled. It is operative secretly behind the actual events. It occultly expresses itself there. The Supermind uses Mind, its own subordinate term, for effectuation. Similarly the divine Conscious-Force is omnipresent in the material cosmos, but veiled. It is operative secretly behind the actual phenomenon of things. It too expresses itself through its subordinate term, Life. We have not yet examined the principle of Matter separately. But it is evident that here too we find a similar phenomenon. The divine All-existence is also omnipresent in the material cosmos, but veiled. It is hidden behind the actual phenomenon of things. It manifests itself there initially through its own subordinate term. Substance, the Form of being, is the subordinate term here, Matter. If so, the principle of divine Bliss also must be omnipresent in the cosmos. It too will be veiled. It would possess itself behind the actual phenomenon of things. It will manifest through some subordinate principle of its own. Let us find it from its hidden recess. Thus it would be acting in the universe.

Such a term is there in us. Sometimes we call it a soul in a special sense. It is the psychic principle which is not mind or life. Surely it is not the body. But it holds in itself the opening and flowering of the essence of all

these. They open to their peculiar delight of self, of light, to love and to joy. It seeks beauty and a refined purity of being. Every cosmic principle in us has a double status. So also, this too has a double soul or psychic term. We have two minds. One is the surface mind. It expresses our evolutionary ego. It is the superficial mentality. It is created in us by our emergence out of Matter. Another is the subliminal mind. It is not hampered by our surface mind and its limitation. It is something large, powerful, luminous. It is the true mental being behind our mental personality. We mistake that personality for ourselves. We have two lives. One is outer, involved in our body. It is bound by its past evolution of Matter. This physical body which lives now, was born and will die. The other is the subliminal force of life. It is not cabined between the narrow boundaries of physical birth and physical death. It is our true vital being. It is behind the form of living. We ignorantly take it for our real existence. Even in the matter of our being, there is this duality. Behind our body we have a subtler material substance. It is an existence which provides us the substance. It is a substance not only of the physical but of the vital, mental sheaths. It is our real substance. It supports this physical form. But we erroneously imagine it to be the whole body of our spirit. So too, we have a double psychic entity in us. One is the surface desire-soul. It works in our vital cravings, our emotions, and aesthetic faculty. It seeks mental power, a pure power of light, knowledge and happiness. Also there is a subliminal psychic entity. It is a pure power of light, love and joy. It seeks the refined essence of being. It is our true soul behind the outer form of psychic existence.

We often call that by that name. Sometimes this larger, purer psychic entity comes to the surface. Then we say of a man that he has a soul. Often it is absent in his outward psychic life. We then say he has no soul.

Our life consists of the external forms of being and the subliminal formations of our larger, truer individuality. The externals are the small egoistic formations. Our concealed part of our being contains our individuality. It is close to our universality. It touches the universality. Also it is in constant relation and commerce with it. The cosmic Mind has the universal knowledge. The subliminal mind in us is open to that knowledge. The subliminal life in us is open to the universal force of the cosmic Life. The subliminal physicality in us is open to the universal force-formation of cosmic Matter. There are thick walls that separate the subliminal from the surface. It is there between mind, life and body. Nature has the trouble to pierce through those walls. It can pierce only imperfectly. Its skill is very great, but the walls are so thick that even its great skill ends up clumsily in its effort. Sri Aurobindo calls it skillful-clumsy device. It is a rarefied medium of communication and separation. Both functions are done simultaneously. The cosmic soul takes delight in its own existence. It delights even in the existence of all the other souls. These many souls represent the cosmic soul. The subliminal soul in us is open to the universal delight. Nature lends herself to the play and development of mind, life and matter. Souls here, as everywhere, represent the parts of the being. The surface soul is shut off from the cosmic delight by egoistic walls. They are thick walls. There are gates in the walls allowing penetration. These

walls do permit great penetration. Also they have a character of dwarfing the great cosmic Delight when approached through them. The Delight is distorted, masked and turned to its opposite.

So, there is no true life on the surface. True-life is soul-life. What we have is a psychic deformation of truth of things. The touch of things is wrongly received as their opposites. Man cannot find his real soul. It is his malady, or misfortune. He lives in his real soul inwardly. Outwardly his embrace of the world escapes the touch of the reality of his soul. That is the root cause of his misfortune. He seeks the essence of reality, but meets with surface touches and impressions. They are contradictory in nature. The essence of being, the essence of power, the essence of consciousness, the essence of delight are what man is after. There is one universal being, power, conscious existence and delight. To find that, man needs to find that essence. These millions of touches and impressions can have a unity and harmony of the Truth. All these contradictions would be reconciled in that unity. The self of the world and his own self are one. His true soul is a delegate of his self. He can find his true self through his true soul. This is possible when the unity and harmony of the Truth are reached. His egoistic ignorance of mind, thought, emotions, senses stands in the way. They do not respond to the embrace of the world wholeheartedly or courageously. They are cautious, shrink from the touch. Either they eagerly rush or are sullen and discontented. Their response is panic or anger. They recoil from a displeasing touch, are comforted at a pleasing embrace. Comfort or alarm, satisfaction or

dissatisfaction are their responses. We know of pleasure, pain and indifference. These are the triple misinterpretation of the desire soul. Wrong reception of life interprets the rasa, the delight in things wrongly. Pure essential joy or being is so rendered by the egoistic life.

Earlier we have considered the Delight of Existence in its relation to the world. We found we have standards of pleasure and pain and indifference. Those standards, we saw were not valid. We could find no absoluteness in the standards. The standards were found to be subjective. It was the subjectivity of the receiving consciousness. That alone determines. We also saw the intensity of these sensations can be varied at will. They can be heightened or depressed or effaced. The great secret about pain and pleasure is, in their secret reality, both are the same. They can also be interchanged. It is our sensations that give a vibration the hue of pain or pleasure. Our emotions too do it. Indifference is the inattention of the surface desire-soul. The surface is of mind, emotions or sensations and cravings. They crave for the rasa of things. It can be because of the incapacity to receive or respond to it. Or it may refuse to respond. It may drive down the pleasure by the will into neutrality. The response becomes neutral as the surface refuses acceptance. Something does happen in all these things. It is positive refusal sometimes. Or it may be negative unreadiness or incapacity. What is not yet subliminally active, the surface is incapable of responding to.

By now we have psychological observation. There are some experiments too. They confirm the truth of the

subliminal. The surface receives some touches and ignores others. Whereas the subliminal receives all those touches without exception. This is the truth of the subliminal. The subliminal has a soul. It responds to the rasa. Rasa is essential in experience of all those touches. The surface desire-soul rejects many out of distaste. It rejects, refuses or ignores. It can neutrally accept which it is ignoring. Unless we go behind the surface life, self-knowledge is not possible. Surface life is a selective life. It is merely an outer experience. Surface is an imperfect sounding board. It is a hasty, incompetent, fragmentary translation of a little. In fact, we are not little, we are much, rather very much. We have to go behind this surface. We must try the subconscious, reach the superconscious.

We must know their relations with our surface being. Our life moves between these three things. Its own totality is found in these three. In us there is the soul and its parent the self. What we call superconscious is one with these two. The superconscious is not governed by what happens to us on the surface. The surface is full of phenomenal diversity. The truth of things is in the superconscious. Even the delight of things is there. They are there in their plenitude. We then have the subconscious. We call its head subliminal. It is a luminous head. The subconscious is not like the superconscious. There is no instrument there to receive the experience. It is not one with the soul or self of the world. The subconscious comes to the soul of the world through world-experience. The subliminal has a soul. It is conscious inwardly of the rasa of things. It has an equal delight in all contacts.

The subliminal is also conscious of the values and standards of the surface soul. It does receive on its own surface corresponding touches. They are touches of pleasure, pain or indifference. **The subliminal takes equal delight in all.** On the surface we love some touches, abhor others. But our real soul below enjoys every touch without exception. It takes joy in all experiences, gathers from them strength, pleasure and knowledge. It grows by them in its store and its plenty. This is the real soul in us. The surface desire-mind may shrink from what is painful. But the real soul compels the surface to seek it. The surface may find pleasure in a touch. The real soul below compels it to reject what is pleasant. The real soul has the power to modify or even reverse the surface seekings. Sri Aurobindo calls them 'to equalize things in indifference'. Or 'equalize them in joy'. It is known as the joy of variety of existence. This is because of the universal urge. This is its way to develop by all kinds of experiences. This is Nature's way of growth. The plant and the stone are immobile. Their existence is routine. Their life is not superficially conscious. The secret soul there has no instrument yet to outgrow routine. They were born into the groove of the fixed, the narrow, the rigid. Living only on the surface, we would live like the plant or stone. The desire soul left to itself would circle in the same groove forever. It is the subliminal that breaks that dull routine.

In the old philosophies, pleasure and pain are inseparable. So also the intellectual truth and falsehood are inseparable. Power and incapacity, birth and death are such dualities. Therefore there is only one possible escape from pain. It

is to be totally indifferent to either of them, pain or pleasure. The world-self excites man. He has to respond with blank indifference. But one can have a subtle psychological knowledge. It says that this is a view based on surface knowledge. The possibilities of the problem are far wider. This view is a narrow view. It is possible to bring the real soul to the surface. Standards of pleasure and pain are the standards of the ego. The real soul can replace the ego. It can embrace all vibrations. Its delight can be personal-impersonal. That is it can draw impersonal pleasure from a touch of personal pain. The lover of Nature does this. We find things mean, base, savage, terrible or repellent. He finds in them joy, beauty or love. He rejects none. He admits all vibrations and finds joy in them. The artist and poet do it. They seek the rasa from the universal form. To him it is aesthetic emotion. The artist discovers the pleasing physical line or form of beauty. It comes to him from an inner sense. It is a power. The ordinary man turns away from them. He is attached by a sense of pleasure to things. The seeker of knowledge does it. The lover of Beauty too does it. The God-lover finds his object of love everywhere. The spiritual man, the intellectual, the sensuous, the aesthetic all do this. Each does so in his own fashion. As they seek Beauty, Knowledge and Joy, they all must act as such because what they seek is Divinity. But our ego and desire-soul change the picture. The strength of ego or the weakness of the desire-soul lead to the opposite experience. They bring emotional and physical joy or suffering. They bring us pleasure and pain. The application of the divine principle is difficult here. It is impossible,

monstrous or even repellent. The principle of impersonality is known to Science and Art. The ego is ignorant of it. Not only Science understands impersonality, certain imperfect spiritual living also admits impersonality. Sometimes our outward life is most interested in certain desires and values. Where they are not disturbed by the vibration of impersonality, impersonality is admitted. These are the freer and higher movements. It demands a limited equality, specially needed for them. For the rest, the egoistic basis of our life remains intact. The progress is made in a particular field of consciousness. In the lower movements the whole foundations of our life have to be changed. Our ego finds this impossible. The desire-soul does not entertain impersonality.

The true soul is a secret in us. We call it subliminal which is a misleading word. That soul is not situated just below the waking mind as described by the word subliminal. Behind the ignorant mind, life and body is a thick screen. The temple of the inmost heart is behind that screen. The true soul is there, not just below the mind. Truly it is not subliminal, but it is behind the veil. This is the veiled psychic entity. It is the flame of Godhead always alight within us. It is inextinguishable. The spiritual self in us is dense, unconscious. It obscures our outer nature. Even this obscurity and this unconsciousness cannot extinguish that psychic flame inside. It is a flame born out of the Divine. It is a luminous inhabitant of the ignorance. The flame grows inside ignorance till it is able to turn it into Knowledge. It is the concealed Witness, the control, the hidden Guide, the Daemon of Socrates, the inner light, the inner voice

of the mystic. It endures from birth to birth. It is imperishable. It is untouched by death, decay or corruption. It is an indestructible spark of the Divine. It is not the unborn Self or Atman. The Self presides over the existence of the individual. Even while doing so, the Self is aware of its universality and transcendence. It is yet its deputy in the forms of Nature. It is the individual soul, *Caitya purusha*. It supports the mind, life and body. It stands behind the mental, vital, subtle-physical being in us. It is watching and profiting by the development and experience. There are person-powers in man. There are beings of his being. Their true entity is also veiled. They put forward temporary personalities. They are of our outer individuality. Their superficial actions combine and give us an appearance of status. We mistake that for ourselves. This is an inmost entity. It takes form in us as the psychic Person. It puts forward a psychic personality. It changes, grows, develops from life to life. This is the traveller from birth to birth. It moves from death to birth. Our nature parts are only its outer dress. It is manifold and is changing. The psychic can only exercise a concealed, partial, indirect action through the mind, the life and the body. The psychic is trying to develop these parts as its instruments of self-expression. It is long confined by their evolution. The psychic is missioned to lead the man in Ignorance towards the light of Divine Consciousness. It takes the essence of all experiences in the Ignorance. Out of it it forms a nucleus of soul-growth in nature. The rest it turns into material for future growth of the instruments. The goal is the luminous instrumentation of the Divine. Till then the psychic uses these instruments. This is the

secret psychic entity in us. This is the true original conscience in us deeper than what we know of as conscience. It is the constructed, conventional conscience of the moralist. This points towards the Truth, Right and Beauty, Love and Harmony. These are all the divine possibilities in our nature. The conscience persists till the basics become a persistent need in us. It is the psychic personality that flowers in us as the saint, seer, the poet, the sage. When it reaches its full strength, it turns towards the knowledge of Self and the Divine. It takes us towards the supreme Good, Truth, Beauty, Love and Bliss. There are divine heights and largenesses. They open in us the touch of spiritual sympathy, universality and oneness. On the contrary, the psychic personality may be poor in character or power. The mind may be forceful and brilliant. The heart and the vital emotions may be hard and strong and masterful. The life force may be dominant and successful. Or the bodily existence may be rich and fortunate and an apparent lord and victor. The outer desire-soul is the pseudo-psychic entity. This reigns in the above conditions. We mistake it for the true soul-stuff. To us it is the wealth of spiritual experience. We mistake its suggestion and aspiration for that of the true soul's aspiration. Similarly we mistake its ideals and ideas, desires and yearnings. Our aim is the ascent into the spiritual existence. We want our life to be cast into the true soul-image. The soul-images are what is right, true and beautiful. Thus, in the end, the whole nature can be turned towards the real aim of life. For this the secret psychic Person must come forward into the front. It must replace the desire-soul and govern overtly and entirely. It

is not enough that it comes out partially and remains from behind the veil of outer nature of mind, life or body. That is the supreme victory.

We may hope that the emergence of the psychic is all and it would open the kingdom of heaven on earth. We must not only bring the psychic to the front but give it the lead and allow it to rule. It may not give all the fulfillment we expect. We may also think Supermind may no longer be necessary. We aim at divine status and divine perfection. We know the intervention of the superior Truth-Consciousness is needed for this. We also know the principle of Supermind is necessary to attain our goal. Now it looks as if the psychic can achieve it all by itself. Of course, the psychic transformation is one necessary condition of the total transformation of our existence. But it is not all that is needed for such a change. In the first place, the psychic is the individual soul in Nature. It can open to the divine ranges of our being. Thus it can receive and reflect their power and light and experience. But our total transformation requires us to be universal. Also it must be transcendent. Therefore another spiritual transformation is required. But, the psychic being can create a formation of truth. It might be content with that. That may be a formation of good and beauty too. The psychic is capable of resting there. It may move to a further stage. There it might subject itself to the world-self. This may be a passive subjection. That way, the psychic may reflect like a mirror the universal existence. It would reflect also the universal light, power, consciousness, delight. Even this is not to be a full participant or possessor of what it reflects. The psychic

can be united to the cosmic consciousness. It would be thrilling. The union will be nearly complete. It unites in Knowledge, emotion and even appreciation through the senses. Still it might become purely recipient and passive. That is not enough for mastery and action in the world. Or it may become one with the static self behind the cosmos. Even here it would be separate inwardly from the world-movement. In that case it would lose its individuality to its source. It might return to that source. Its ultimate mission is to lead nature also towards divine realisation. The psychic being came into Nature from the Self, the Divine. It can turn back from Nature to the silent Divine. It can go back through the silence of the Self and a supreme spiritual immobility. The psychic is an eternal portion of the Divine. This is a part of the Divine. The Divine is governed by the law of the Infinite. It says the part is inseparable from the Divine whole. In fact this part is the Whole. It is not the Whole in its frontal experience. The frontal part is for a separative self-experience. It may awaken to that reality and plunge into it. It might appear to have dissolved losing its individual existence. The psychic is a small nucleus here in the mass of ignorant Nature. It is described in the Upanishads as no bigger than the thumb. It can enlarge itself by a spiritual influx. Thus it can embrace the whole world with the heart and mind in an intimate communion or oneness. Or, it can become aware of the eternal Companion. It may elect to live forever in His presence. It would be an imperishable union and oneness. It is the union of the eternal lover and the eternal Beloved. Of all the spiritual experiences, this is the most intense in beauty

and rapture. All these are splendid achievements of our spiritual self-finding. But they are not necessarily the last end and entire consummation. More is possible.

The range of mental levels between us and the Supermind is called by Sri Aurobindo as the spiritual mental level. The above experiences belong to that spiritual mind. They are movements of mind when it goes out of its own bounds. As the mind is exceeded, joy wells forth. Still, they are on the planes of mind, though they are spiritualised mental ranges. They are splendours of the Spirit, but not supramental. Mind's nature is division. We know our own mind. Its highest reach is overmind. Even there, mind divides. It takes the aspects of the Eternal Being. It treats each aspect as if it were the Whole. It takes the aspects of the Eternal Being. It can find its fulfillment in one aspect. The mind takes two aspects of the Eternal and makes them the opposites. Not only that. It creates a whole range of opposites. So, the mind sets the Silence of the Divine against the divine Dynamics. It takes the immobile Brahman aloof from qualities and makes it the opposite of the active Brahman with qualities, the Lord of Existence. Another such pair is Being and Becoming. Divine Person is set against the impersonal pure Existence. Mind can cut itself from one and plunge itself into the other. Each such aspect is to it the sole abiding Truth of existence. It can regard the Person as the sole Reality or the Impersonal alone as true. It can regard the Lover as the only self-expression of eternal Love or Love as the only self-expression of the Lover. It can see beings as only personal powers of an impersonal Existence or impersonal existence as only a state of the

one Being, the Infinite Person. In spiritual aims the road towards the supreme aim will follow these dividing lines. But beyond this movement of spiritual Mind is the higher experience of the Supermind Truth-Consciousness. There these opposites disappear. These partialities are relinquished. The eternal Being has the rich totality of a supreme and integral realisation. We have conceived this as the aim. It is the consummation of our existence here by an ascent to the Supramental Truth-Consciousness and its descent into our nature. The psychic transformation after rising into the spiritual change has then to be completed. It has to be integralised, exceeded and uplifted by a supramental transformation. That lifts it to the summit of the ascending endeavour.

The manifested Being has the other divided and opposed terms. So also, the supramental consciousness-energy could alone establish a perfect harmony between these two terms. They are apparently opposite only because of the Ignorance. These two terms are in our embodied existence spirit status and world dynamism. In the Ignorance Nature centres the order of her psychological movements around her ego-principle. She does not choose the secret spiritual self as her centre. Ego is her substitute. A certain ego-centrism is our basis. We live in the midst of complexities, contradictions, dualities, incoherences of the world. Around the ego, we bind together the experiences and relations with the world forces. This ego-centrism is our rock of safety. The ego defends itself against the cosmic and the infinite. But in our spiritual change we have to forego this defence. The ego has to vanish. The person finds himself dissolved into a vast impersonality.

In this impersonality there is no ordered dynamism to action, nor do we know the key. A very usual result is one is divided into two parts of being. The one is spiritual within. The other is natural without. In one there is the divine realisation seated in a perfect inner freedom. Natural parts go on with the old action of Nature. The past energies have already transmitted to her the impulse. She continues them. All within may be luminous with the Self. The entire limited person may dissolve. Along with that the old ego-centric order too may dissolve. Still the outer nature may become one of apparent incoherence. Thus we become outwardly inert and inactive. We may be moved by circumstances or forces. But they will not be self-mobile. The consciousness within may be enlightened. We may be as a child with a plenary self-knowledge within. With utter calm and serenity inside we may be inconsequent in thought impulse. With purity and poise of the Spirit inside, we may be a wild and disordered soul without. There may be an ordered dynamism outside. It may be a continuation of superficial ego-action witness, but not accepted by the inner being. Or it may be a mental dynamism that cannot be perfectly expressive of the inner spiritual realisation. For, there is no equilibrium between the action of the mind and the status of the spirit. At best there would be an intuitive guidance of Light from within. Even then his outer actions will be informed by an imperfection of mind, life and body. It is analogous to a king with capable ministers or a knowledge expressed in the values of Ignorance. The harmony of the Spirit needs to be expressed in the outer existence as in the inner life. Only the descent of the

Supermind will be capable of this. This is so because it has the perfect unity of Truth-Knowledge and Truth-will. For, only Supermind can turn the values of Ignorance into values of knowledge.

Our parts of being must be consummated. It is the fulfillment of the psychic being. It can be done by relating it to its divine source. It is there we have the correspondent truth in the Supreme Reality. It is indispensable for the change. As before, here too only by the power of the Supramental it can be done with integral completeness. Here is an intimacy that becomes an authentic identity. For, it is the Supermind which links the higher with the lower hemispheres of the One Existence. In the Supermind there is the integralising Light. The consummating Force is there. It gives the wide entry into Ananda. The psychic being came from the original Delight of being. Uplifted by the Light and Force, it can join its origin. Thus it can overcome the dualities of pain and pleasure. It can deliver man from all fear and shrinking in the mind, life and body. It can recast the contacts of existence in the world into terms of Divine Ananda.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

உள்ளே போய் உலகை அறிவது ரூனம்.

P.144 With things and creatures that could help and hurt

உதவிக்கும் உபத்திரவத்திற்கும் உரிய
பொருள்களும் ஜீவன்களும்

- ☆ உலகமே அவர்கள் சிறு ஜீவன்களை நம்பியுள்ளது
- ☆ தனிந்து, சுருங்கி, எதுவுமறிய முடியாத பாந்த பரப்பில்
- ☆ சூழ்ந்துள்ள மரணத்தினின்று தம்மைக் காப்பாற்ற
- ☆ ஒரு சிறு வட்டம் வேலியாக அமைந்தது
- ☆ பிரம்மாண்டமான பிரபஞ்ச முற்றுகைக்கு எதிராக
- ☆ முற்றுகை உலகை விழுங்கியது, உலகுக்குப் பலியாயிற்று
- ☆ வெற்றி பெற நினைக்கவில்லை, கனவிலும் சுதந்திரம் எழவில்லை
- ☆ உலக அதிகாரம் சுட்டிக்காட்டியதை ஏற்றுப் பணிந்து
- ☆ அதன் மூட நம்பிக்கைகளுக்குப் பணிந்து
- ☆ சிறந்துயர்ந்த சேமிப்பினின்று சிறு துளி பெற்று
- ☆ விழிப்பில் அறிந்த சட்டமில்லை, வாழ்க்கைக்குத் திட்டமென ஒன்றில்லை
- ☆ பழக்கமெனும் வழக்கம் சட்டமென செயல்பட்டது
- ☆ ஆழத்திலுள்ள ஆத்மாவை அறியாமல், ஆவியெனக் கருதி
- ☆ மாறாத வழக்கமான மட்டமான வாழ்வு
- ☆ மந்தம் வழக்கமான உணர்வாகி, உணர்வு துடித்து
- ☆ விலங்கின் ஆசை விளக்கமான பாதையாகி

- ☆ கற்சுவராலான வேலியுள் சண்டையை வேலையாக்கி
- ☆ சுறுக்குப்பான சுயநலம் செய்யும் சிறு நல்லது
- ☆ அல்லது பொறுக்க முடியாத வலி, கொடுமையான பயங்கரம் உயிருள்ளவற்றையும், எண்ணத்தையும் தொந்தரவு செய்யவில்லை
- ☆ அமைதியான சந்தோஷ வீட்டில் ஆர்வமாக இருந்து
- ☆ கொள்ளை, கொலை, கொளுத்தும் கற்பழிப்பு வயிற்றை நிரப்ப
- ☆ மனித வாழ்வை நிரபராதியான பலியாக்கி
- ☆ வாழ்நாள் முழுவதும் வதையும் சிறைப்பட்ட கூட்டமாகி
- ☆ கொடுமையைக் காட்சியாகும் பொழுது போக்காக்கி
- ☆ பலியானவன் வதைவதை கேளி செய்து பூரித்து
- ☆ தம்மை அசுர தெய்வ அலங்காரம் செய்து
- ☆ தம் பெரும் சாதனையைப் பெருமையாகக் கொண்டாடி
- ☆ தம் அற்புத சக்தியையும் வெற்றியையும் பாராட்டி
- ☆ உணர்ந்த கூட்டத்தின் விலங்காகி
- ☆ தேவை வலியுறுத்த, வேகம் உந்த
- ☆ அகந்தையின் கண்ணாடியில் அவரவரும் கண்ட
- ☆ கூட்டத்தின் எண்ணத்தை குறைவற நிறைவேற்றும்
- ☆ இரத்தபாசம், பழக்கம் தந்த தம்மைப் போன்ற உறவு
- ☆ அருகிலுள்ள அடுத்தவர், தம் வாழ்வின் பகுதியென

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்
அடுத்த வழியில்லை என்பது அறிவீனம்.

யോക വാദ്ധക്കൈ വിശക്കമ് VI

(ശ്രദ്ധിക്കാൻ തൊടര്ച്ചി)

കാർമ്മയോകി

II/74) മനത്തെതാഴ് സത്തിയ ജീവിയത്തിൽകു നേരച്ചാക ഉയർത്തുമ്പു അരിതാൻ ചെയ്യലെ നികമ്പ്പിൽ മുற്റുകൾക്ക് കൈവിട്ടേണ്ടും. ഇടൈയേധിൻ നിലൈകൾക്ക് അമൈപ്പെക്ക് കടന്തു ചെല്ലു, മുற്റുകൾ പയന്പാറും. അവു മെണാത്തിലും കരെന്താലും മനം നേരച്ചാക സത്തിയ ജീവിയത്തെത്ത് തൊടും.

★ നേരച്ചാക മനം സത്തിയ ജീവിയത്തെ അടൈയുമ്പു മുട്ടുമെന്റ്രാലുമ്പു അതു അരിതു.

- ◎ ഉലകത്തിലും ഉൾസാ മുற്റു പാടപ്പാട്യാക ഉയർവ്വതു.
- ◎ ചമയത്തിലും ചില പാടകൾക്കു താണ്ടലാമ്.
- ◎ ഇതു ആൺമീകമും, ആരസിലും പത്വി, വേഞ്ഞു, കല്വി, ചെല്ലവും, വിഞ്ഞാനിയാട്ടു, സന്ദേശത്തു എല്ലാവർഹിത്രുകുമും പൊതുവാനുതു.
- ◎ വിതിവിലക്കാക മുതലു പടത്തിലേയേ കതാനായകൾക്കാവതു, നേരച്ചാകപ്പു പിരതമരാവതു, മുതലവരാവതു, ഇംഗ്ലീഷ് വയതിലും വൈസ്സിംഗാൻഡ്‌ലറാവതുമും ഉണ്ടു.
- ◎ അപ്പടപ്പട്ടവാർക്കട്ടുകുകു തിരമൈ പിരപ്പിലേയേ ഇരുപ്പതുണ്ടു.
- ◎ മകാത്മാ കാന്തി ആപ്പിരിക്കാവിലിരുന്തു 1915 ഇലും വന്താർ. 1919 ഇലും അകിലു ഇന്തിയത് തലവാവരാനാർ.
- ◎ അബെക്സാൻടാർ, ചീസർ, നെപ്പോളിയൻ 20 ആമും വയതിലും, 30 ആമും വയതിലും ഉലകത്തു തലവാമക്കു വന്തുവിട്ടാൻാർ.
- ◎ പിരപ്പിലേയേ തിരമൈയില്ലാവിട്ടാലുമും, എസിതിലും ഉടനേ അഞ്ഞത്തെയുമും കിരകിത്തുകു കൊണ്ടുന്നുമും സക്തി ഇരുപ്പവരുക്കു ഇതു മുട്ടുമും.

- ◎ പകവാൻ ഖൃഷ്ട യോകമും, രാജു യോകമും, മെണാനമും ആകിയവർഹ്രൈ 3 നാണിലും പെറ്റവരും.
- ◎ അവർ അവതാരപ്പു പുരുഷർ, നേരച്ചാക ആണ്ടവനേ ശ്രീ അരവിന്ത്താക അവതരിത്താർ.
- ◎ മനത്തിൽകുമും സത്തിയ ജീവിയത്തിൽകുമും ഇടൈയേ 4 നിലൈകൾ ഉൾസാണ.
- ◎ ആൺമീക മുൻഞേൻറ്റുമും മോട്ടചം, സത്തിയ ജീവിയത്തെ അടൈത്തിലും പോൻരു ഏരാണമാക - ചിരു ചിത്തികൾ - ഉണ്ടു.
- ◎ തിരുശ്ശി, മെണാനമും, പിരു മനത്തെ അറിവു, എതിരകാലത്തെതക്കു കൂറുവതു, നടന്തുപോണ വിജയത്തെ അറിന്തു പരികാരപ്പു ചൊല്ലുവതു, തൊലൈന്തു പൊരുഞ്ഞുപ്പര്തിപ്പു പേകുവതു, ആപത്തെത വിലക്കുവതു, എതെഴു ചെയ്താലും കൂടിവരുമും എങ്കിൽ കൂറുവതു എന്ന ആധിരിമ ചിരു ചിത്തികൾ ഉണ്ടു.
- ◎ ഇവർഹ്രൈ ഒരു കുരുവിടമും കർക്കാലാമും, ചൊന്തമാകവുമും പെറ്റലാമും.
- ◎ ആംകെല്ലാമും പാടപ്പാട്യാക മുൻഞേൻറുവതു, ഓരേയാളാമും മുച്ചിലും അടൈവതു എന്പവൈ ഉണ്ടു.
- ◎ അന്തു മുற്റു സത്തിയ ജീവിയത്തിൽകുമും ഉണ്ടു.
- ◎ ഇതൻ ഇരകൾസ്യമും
 - * ചിരിയ ആത്മാ മുற്റൈയെ നാടുമും.
 - * പെരിയ ആത്മാ മുലത്തെ നാടുമും.
 - * പെരിയ ആത്മാവാക ഇരുന്തു നേരച്ചാക മുലത്തെ എടുമും തിരഞ്ഞിരുന്താലുമും, മുറ്റുകൾക്കു കണ്ടപിടിപ്പവരുണ്ടു. അവർ പെറുവതു പെരിയതു, perfect perfection.
- ◎ ടാക്ടാർ ഓവ്വേബാറു ചോതനൈയാകക്കു ചെയ്തു പല നാണിലും നോയൈകുണ്ടപ്പെടുത്തുകിരുാർ.
- ◎ അതേ നോയാണിക്കു ഓരേ നാാം മരുന്തു കൊടുത്തു ഉടനേ കുണ്ടപ്പെടുത്തുവതെതപ്പു പരവലാകക്കു കാണ്കിരോം.

- ❖ எனிய முறையைக் கண்டுபிடிக்க அவர் பல ஆண்டு அனுபவம் பெற்றிருக்கிறார்.
- ❖ பிரம்த்தை அறிபவன் எதையும் அறியலாம் என்பது உபநிஷதம்.
- ❖ முறைகள் பல, மனிதர்கள் பல வகை, பலன் பெறுவதும் பல வகை.
- ❖ அவை சிகரமான சத்திய ஜீவியத்திற்கும் பொருந்தும் என்பதை பகவான் *The Life Divine*இல் 3 அல்லது 4 இடங்களில் கூறுகிறார்.
- ❖ விடியாவுக்கு £200 சம்பாதிக்கும் விக்காழும், ஜேனுக்கு £4000 பெறும் பிங்லியும், எலிசபெத்திற்கு £10,000 பெறும் டார்சியும் என்பது சட்டம்.

- II/75)** சுயநலம் செயலை மூன்று நிலைகளில் - பெருந்தன்மை, சாதாரணம், கொடுமையான பாவம் - கணிக்கிறது. தான் பிறருக்குச் செய்யும் அதே காரியத்தைத் தனக்கு வேற்றாருவர் செய்தால் பெருந்தன்மை கொடுமையாகிறது. தான் சம்பந்தப்படாத இடங்களில் அது சாதாரணமான செயலிலும் தெரிகிறது.

- ★ பிறில் கொடுமையைத் தனில் பெருந்தன்மையாக நினைப்பது சுயநலம்.
- ❖ மனிதன் அறிவு, பகுத்தறிவு, நியாயம், நடுநிலைமையெனப் பேசுகிறான்.
- ❖ தனக்குச் சாதகமாக இருக்கும்வரை இதெல்லாம், பிறர் விஷயத்திலில்லை.
- ❖ எனிய மனிதன், பெரிய மனிதன், தலைவர், சான்றோர், நாடுகள் உள்பட வழங்கும் நியாயம் இது.

- ❖ மாமியார் உடைத்தால் மண் குடம், மருமகள் உடைத்தால் பொன் குடம் என்ற சொல்லுக்கே அவசியமில்லாமல் மாமியாரே வீட்டிலில்லை என்பது இன்றைய நிலை.
- ❖ நன்றியறிதல் உலகில் இன்னும் பிறக்கவில்லை என்கிறார் அன்னை.
- ❖ பெற்றதற்குப் பிரதிபலன் செய்ய மனிதனுக்குத் தோன்றாது என்கிறார் பகவான். யாராவது எடுத்துச் சொன்னால்தான் தெரியும்.
- ❖ தமக்கை இரண்டாந்தாரமாகப் போனபின் பட்டதாரி மாப்பிள்ளை வருவது அதிசயமல்ல, எனக்குரியது என மனம் எடுத்துக் கொள்கிறது.
- ❖ 7 ஆயிரம் கைமாத்து வாங்கியவர் 12 ஆயிரம் திருப்பிக் கொடுப்பது சரி என்பது மன நலம்.
- ❖ உடன்பிறந்தவர் அனைவரும் அவர்கள் பங்கு சொத்தை என்னைக் கேட்கமாட்டார் என்பது மனத்தின் நியாயம்.
- ❖ குடும்பம் நடுத்தெருவுக்கு வந்தபின் மனைவி குடும்பத்தை நடத்தி, குழந்தைகளின் படிப்பு, திருமணத்தை முடித்தால் அது சரி, ஓன்றும் பெரிய காரியமில்லை, நேரம் வரும் பொழுது கொடுமைப்படுத்துவேன்.
- ❖ பெண்வழனில்லாமல் தகப்பனார் ரிடையர் ஆனபின் பட்டதாரி சம்பாதிக்க முயலவில்லை. குடும்பம் தன்னையும், தன் மனைவியையும் வைத்துக் காப்பாற்ற நினைக்கிறான். அவனுக்கு அது நியாயம்.
- ❖ வறுமையில் உள்ள பால்ய நண்பருக்கு வசதியானவர் உதவ நினைக்கவில்லை. அடுத்தவரை அவர் வீட்டை வறுமையானவர்க்குத் தர வேண்டும் என எழுதி அனுப்ப மனம் வருகிறது.
- ❖ 300 ரூ. செலவுக்கு அண்ணார் மகன் 3000 ரூபாய் கொடுத்து,

நிர்வாகம் செய்தவர் எல்லாம் செலவாகிவிட்டது என அவனிடம் கூறத் தயங்கவில்லை, கூச்சப்படவில்லை.

- ❖ தனக்குப் பெரிய சேவை செய்தவனுக்கு அந்தச் சேவையால் உயிருக்கு ஆயத்து வந்தது தெரிய வந்தபொழுதும் எச்சரிக்க மனம் வரவில்லை என்பது பூரணமான சுயநலத்தின் கொடுமை.
- ❖ பிறர் பொருள், பிறர் உரிமை, பிறர் பணம் அழிய தான் தான்தோன்றித்தனமாக ஒரு முறை, பல முறை, பல ஆண்டுகள் நடக்க வெட்கப்படாத மனமுடையவருக்கு நல்ல பிள்ளை எனப் பெயர்.
- ❖ பூரண யோகத்தில் பிறரைக் குறை கூற முடியாது. நமக்கே தீங்கு செய்தாலும் கூற முடியாது. இதுபோல் நாமிருக்கிறோமா என மட்டும் கருத வேண்டும். என் இது நமக்கு வருகிறது எனக் கேட்க வேண்டும்.
- ❖ Mrs.பென்னாட் பெண்களைக் கட்டுப்படுத்தாதது தவறு என அறியவில்லை. பொது இடத்தில் வீட்டுக்கு உரியவரைத் திட்டுவது சரியல்ல என அறியவில்லை. துருதுரு என அறிவற்ற காரியங்களால் நல்ல சிறந்த வாய்ப்பைக் கெடுத்ததும் தெரியவில்லை.
- ❖ 17 கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவன் பால தண்டாயுதம். பால தண்டாயுதம் சிறையில் இராஜாஜியுடனிருந்தபொழுது அந்த இளைஞரை இராஜாஜிக்குப் பிடித்துவிட்டதால், அவர் ஜனாதிபதி மூலம் கருணை காட்டி அவனை விடுவித்தார். நல்லவர் பலர் வாழ்வில் இது போன்ற நல்ல காரியங்களைப் பலன் பெறுபவர் அறியாமல் செய்ததுண்டு. அதற்கு நன்றி தெரிவிக்க வழியில்லை. தெரிந்து செய்தவர்க்கு நன்றி உணர்ந்தவர் உண்டு என நான் கேள்விப்பட்டதில்லை.

மனித சுயநலம் பூரணமானது, கண்மூழ்த்தனமானது,

பலித்தால் மேலும் மேலும் தொடர்ந்து கேட்கத் தவறாது. ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் கேட்ட உதவி கிடைக்காவிட்டால் சமித்துக் கரித்துக் கொட்டத் தவறுவதில்லை. மனித சபாவத்தை அறிய விரும்புவார் தம் சபாவத்தை அறிதல் நன்று.

தொடரும்....

ஐவிய மணி

சிறியது தான் அகத்தில் பெரியது
என அறிவது மனிதன் தெய்வமாக மாறுவதாகும்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

வாழ்வை அருளாக ஏற்படு பேரருள்.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

நாடாதது நடக்கும்; தேடாதது கிடைக்கும்.

பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

கர்மயோகி

64. ஆழ்ந்துறையும் சந்தோஷம் பொங்கி வழிவது கலகலப்பாவது.

- ❖ ஒரு நல்ல செய்தி சந்தோஷம் தரும். மற்ற நேரம் அந்த சந்தோஷமிருக்காது.
- ❖ இன்று சம்பளம் ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து பல ஸ்ட்சம் வரை உயர்ந்து சில கோடியாகவும் உள்ளது.
- ❖ சந்தோஷம் பல கட்டங்களில் எழும்.
- ❖ வெளியிலிருந்து வரும் சந்தோஷம் சிறியது, பெரியது, பிரம்மாண்டமானது என உயரும்.
- ❖ வெளியிலிருந்து வரும் சந்தோஷம் எவ்வளவு பெரியதானாலும் ஓரளவுக்குத்தான் நீடிக்கும்.
- ❖ உள்ளிருந்து எழும் சந்தோஷம் எவ்வளவு சிறியதானாலும் நீடிக்கவல்லது.
- ❖ வெளிச் சந்தோஷம் முடிந்தபின்பே உள்ளிருந்து எழும் சந்தோஷம் வரும்.
- ❖ வெற்றி அனைவருக்கும் சந்தோஷம் தரும்.
- ❖ பொருளால் வரும் வெற்றியைவிட மனிதரைப் பெறும் வெற்றி - நட்பு - அதிக சந்தோஷம் தரும்.
- ❖ அதிகாரம் தரும் சந்தோஷம் அபரிமிதமானது.
- ❖ அன்பு தரும் சந்தோஷம் அமிர்தமானது.
- ❖ ஆதாயம் உயர்ந்தால் சந்தோஷம் பெருகும்.
- ❖ நல்ல மனிதனின் நட்பு, நம்மை அவர் ஏற்பது உயர்ந்த

சந்தோஷம் தரும்.

- ❖ ஆதாயமின்றி அதிக உயர்ந்த மனிதனின் நட்பு அபரிமிதமான சந்தோஷம் தரும்.
 - ❖ தான் விரும்புவர் தம்மை விரும்புகிறார் என்பது வாழும் செருக்கைத் தரும் என்பது குறள்.
 - ❖ விருப்பம் ஏற்கப்பட்டால் வாழ்வே பெருமையுடையதாகும்.
 - ❖ இறைவனை விரும்பும் மனம் சந்தோஷத்திற்குரியது.
 - ❖ இறைவன் விரும்பும் மனம் நிலையான உயர்ந்த சந்தோஷத்திற்குரியது.
 - ❖ மனிதனில் உள்ள இறைவன் அதனினும் உயர்ந்தது.
 - ❖ காரணமில்லாமல் எழும் சந்தோஷம் காரண தேகத்திற்குரியது.
 - ❖ பெண் மகப்பேற்றில் பெறுவது பெரும் மகிழ்ச்சி.
 - ❖ மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய் ஈன்றபொழுதின் பெரிதுவப்பவள்.
 - ❖ வெளின் மரணப்படுக்கையில், வாழ்நாள் முழுவதும் மனித குலத்தின் முதன்மையான இலட்சியமான சுதந்திரத்திற்காக வாழ்ந்தேன் என மகிழ்ந்தார்.
 - ❖ பிதோவன் எழுதிய ஒன்பதாம் சிம்பனி இசை உலக சிகரம். அவருக்குக் காது செவிடு.
- மேல் நாட்டுப் பாட்டுக் கச்சேரிகளில் மேடையில் வட்டமாக உட்கார வைப்பார்கள்.
- அனைவரும் வாத்தியம் வாசிப்பவர். சங்கீத கர்த்தா அவர்களை நோக்கி நின்று கையிலுள்ள கோலால் இசையை நிர்வாகம் செய்வார். பிதோவன் ஒன்பதாம் சிம்பனியை நடத்தும் பொழுது மண்டபத்தில் அனைவரும் ஆராவாரம் செய்து கை தட்டி எழுந்து கூக்குரலிட்டுக் கோஷமிட்டுப் பாராட்டினர். இந்தனையும் அவர் காதில் விழவில்லை. அவரால் கேட்க முடியாத பாராட்டைப்

பார்க்கட்டும் என அவரைத் திருப்பி நிறுத்தினார்கள்.

சிருஷ்ட காத்தா சிருஷ்டயைப் பாராட்டுவதில் பெரு மகிழ்வு பெறுகிறார்.

- ❖ மழலைச் சொல் கேட்பவர் அதனினும் பெரு மகிழ்வு எய்துகிறார்.
- ❖ இதய கமலத்தில் இறைவன் உறைகிறான்.
- ❖ கமலம் மொட்டவிழும் பொழுது இறைவன் - அன்னை - மகிழ்கிறார்.
- ❖ அன்னை ஒருவர் இதயத்தில் பெறும் மகிழ்ச்சி அனைவர் உள்ளும் பூரிக்கும் செயல்.
- ❖ அது நிகழ்ந்தால் அவருக்கு யோகம் பலிக்கும் எனப் பொருள்.
- ❖ இதுவரை யோகத்திலில்லாத கட்டம் ஒன்றுண்டு. அதை அன்னை அனுபவித்தார்.
இதயத்தைக் கடந்து, ஜீவனையும் கடந்து உடலில் உள்ள செல்கள் பக்தியால் மலர்வது உடல் ஆண்மாவால் பூரிப்பது. அது யோகத்தில் முடிவான நிலை.

தொடரும்....

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்
யோகம் ஜகத்குருவுக்குரியது.

Infinityயினுடைய ஆற்றல் (பாகம் 2)

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...)

N. அசோகன்

5. **Finite** பகுதியை மட்டும் தான் பார்க்கும். **Infinite** மனப்பான்மை எப்பொழுதும் முழுமையை மட்டுமே பார்க்கும். தன்னுடைய கண்ணோட்டத்திலிருந்து மட்டும் பார்த்து தனக்கு எது நல்லது, தனக்கு எது பிழக்கிறது, தனக்கு எது சௌகர்யம் என்று அதை மட்டுமே செய்து கொள்கின்ற மனிதன் **finite** மனப்பான்மையில் இருக்கிறான். இப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற வளர்ச்சி அளவோடுதான் இருக்கும். ஆனால் எந்த ஒரு விஷயத்தையும் முழுமையின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்து சம்பந்தப்பட்ட எல்லோருக்கும் எது நல்லது என்பதைக் கண்டறிந்து அதற்கேற்ற மாதிரி முடிவு செய்து செயல்படுவார்களுக்கு வளர்ச்சி வரம்பற்றதாகவும் அதிவேகமானதாகவும் இருக்கும். உதாரணமாக, சில வியாபார நிறுவனங்கள் ஊழியர்களுக்கு எது நல்லது, கஸ்டமர்களுக்கு எது நல்லது, சமூகத்திற்கு என்ன நல்லது என்று இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்ப்புதில்லை. நிறுவனத்திற்கு இலாபம் மட்டுமே முக்கியம். அது கிடைத்தால் போதும், மற்ற எதுவும் பொருட்டில்லை என்று செயல்படுவார்கள். இப்படிச் செயல்படுகின்ற நிறுவனங்களுக்குத் தற்காலிகமாக இலாபம் அதிகரித்தாலும் நெடுங்காலக் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் அவர்கள் எதிர்பார்த்த வருமானமோ மற்றும் வளர்ச்சியோ அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்காது. ஆனால் அளவு கடந்த வளர்ச்சியைப் பெற்ற வியாபார நிறுவனங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தோம் என்றால் கம்பெனி நலன், ஊழியர்களுடைய நலன், விநியோகஸ்தரின் நலன் மற்றும் கஸ்டமர்களாகிய பொதுமக்களின் நலன் என்று எல்லோர் நலனையும் மனதில் கொண்டுதான் முடிவு செய்து செயல்படுவார்கள்.

கோக்கோகோலா கம்பெனி விநியோகஸ்தர்களின் வளர்ச்சி மற்றும் வருமானம், கஸ்டமர்களுடைய மகிழ்ச்சி என்று இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு செயல்படுவதால் அது இன்று பில்லியன் டாலர் கம்பெனியாக மாறி இருக்கிறது என்றால் அதில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. பில்லியன் டாலர் வருட வருமானம் என்பது ஒரு வியாபார நிறுவனத்திற்கு (4500 கோடி ரூபாய்) ஒரு வரம்பற்ற வளர்ச்சிதான்.

தொடரும்...

ஜீவிய மணி

**வெற்றியை சமர்ப்பணம் செய்தால்
அகந்தை முனை மழுபடும்.**

**சாதிக்கும் உணர்வை சமர்ப்பணம் செய்வது
பெரிய சாதனையில் முடியும்.**

**பலனை எதிர்பார்ப்பது
சமர்ப்பணத்தை தடை செய்யும்.**

**சமர்ப்பணம் செய்யத் தவறலாம்.
தவறியதை சமர்ப்பணம் செய்ய முடியும்.**

அன்னை இலக்கியம்

தாமரைத் தடாக முதலை

சமர்ப்பணன்

இந்த ஆண்டின் ஆகச் சிறந்த ஆட்டராக நாட்டிலேயே மிகப் பெரிய வங்கி என்னைத் தேர்ந்தெடுத்து, விருதைப் பெற்றுக் கொள்ள தெல்லிக்கு வரச் சொல்லியிருந்தது. மற்றவர்கள் என்ன நினைத்தார்களோ எனக்குத் தெரியாது, இச்செய்தி எனக்கு மிகுந்த அதிர்ச்சியைத் தந்து, விருதுகள் மீது எனக்கிருந்த மரியாதையைக் குறைத்தது.

வீட்டிலிருந்து முக்கால் மணி நேரம் பஸ் நெரிசலில் நகங்கி சென்னை சென்ட்ரல் ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்று, அங்கிருந்து ஒரு மணி நேரம் மின்ரயிலில் நின்று கொண்டே பிரயாணம் செய்து, பின் அரை மணி நேரம் வயல் வரப்புகளிடையே தடுக்கி விழாமல் நடந்து சென்றால் அடையக்கூடிய கிராமத்திலிருந்த கிளைக்கு எதிர்பாரா தணிக்கை செய்யும் வேலையை வங்கித் தலைமையகம் போன வருடம் எனக்குத் தந்தது.

தினமும் கிட்டத்தட்ட ஐந்து மணி நேரம் பிரயாணம் செய்து, பத்து நாட்கள் தணிக்கை செய்தால் சில ஆயிரங்கள் மட்டுமே கிடைக்கும் வேலையை ஏற்க மனமில்லைதான் என்றாலும் புதிதாகத் தொழிலை ஆரம்பித்திருந்த எனக்கு அதை ஏற்க, மறுக்கவும் மனமில்லை.

நான் வங்கிக் கிளைக்கு சென்ற முதல் நாள் குடும்பப் பொறுப்புகளின் சுமையால் களைத்துப் போயிருந்த வயதான மேலாளர், தம் வயதில் பாதி கூட ஆசியிராத என்னை அன்போடு வரவேற்று அருமையாக உபசரித்தார். அவர் பிறவி எடுத்ததே என்னை

உபசரிக்கத்தானோ என்ற பிரமை எனக்கு உண்டாயிற்று. இவரைப் போன்ற நல்லவர்கள்தான் நிறுவனங்களின் உண்மையான பலம்.

திறமையான மேலாளர், சரியான இயங்கு முறைகள், கடுமையான சட்டத்திட்டங்கள் இருக்குமிடத்தில் தவறு நடக்காது. நான் செய்யக்கூடியது எதுவுமில்லை என்று தோன்றியது. அதனால் கறாரானவனாகக் காட்டிக்கொண்டு, சில சிறிய கோப்புகளை மட்டும் மேலோட்டமாக பார்த்துவிட்டு, வேலையை சீக்கிரமாக முடித்துவிடலாம் என்று எண்ணமிட்டேன்.

பூரணயோகி ஸ்ரீ அரபிந்தோவின் முன் அமர்ந்து, சாந்தி பொலியும் முகத்தோடு ஒரு சீடர் தினமும் தீவிரமாக தியானம் செய்வதுண்டு. மற்ற சீடர்கள் அவரைப் பற்றி பாராட்டி பேசியபோது, ஸ்ரீ அரபிந்தோ புன்னகையோடு, “அவர் தீவிரமாக தியானம் செய்வதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அவர் தியானிப்பது ஒரு பெண்ணைப் பற்றி! இறைவனைப் பற்றியல்ல!” என்று கூறினார்.

வங்கி மேலாளரோ, உயரதிகாரிகளோ என் மனதில் உள்ளதை உள்ளபடி அறியக்கூடிய பூரணயோகிகள் அல்லர் என்றாலும், தொழிலை சமீபத்தில்தான் ஆரம்பித்திருந்ததால் இன்னமும் நல்ல பண்புகளை நான் இழக்கவில்லை. இழக்க வைக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் அமையவில்லை. எனவே, முதலில் தோன்றிய எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு முடிந்தவரை ஒழுங்காக வேலை செய்யத் தீர்மானித்தேன். முதலில் சிறிய கோப்புகளை படித்துவிட்டு, அதன்பின் பெரிய கோப்புகளை எடுத்துக் கொள்ள முடிவு செய்தேன்.

மேலாளர் மரத்தாலான மேஜையின் மேற்பாப்பில் வைத்திருந்த செவ்வக கண்ணாடித் துண்டிற்குக் கீழே பல தெய்வங்களின் படங்களையும், சாமியார்களின் படங்களையும் செருகி வைத்திருந்தார். அவருடைய குடும்ப புகைப்படம் ஒன்றும் இருந்தது. மேஜை மீது அடுக்கி வைத்திருந்த கோப்பு மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த நடமாடும் சிறுசேமிப்பு திட்டக் கோப்பை சுட்டிக்காட்டி, அதை எடுத்துத் தரச் சொன்னேன். அதுதான் மிகவும் மெலிவாக இருந்தது.

எழுந்து நின்றுவிட்ட மேலாளர் கையெடுத்து கும்பிட்டார். “தம்பி, விஷயம் தெரிந்து வந்திருக்கும் உங்களை விவரமறியாதவர் என்று நினைத்துவிட்டேன். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். என்மானம், குடும்ப மரியாதை, வாழ்க்கை எல்லாம் உங்கள் அறிக்கையில்தான் இருக்கின்றன. உண்மைகளை ஒன்றுவிடாமல் உங்களிடம் சொல்லிவிடுகிறேன்” என்று கண்ணீர் வழியக் கூறினார்.

அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் தன் பணப் பிரச்சினைகளையும், அவற்றை சமாளிக்க நடமாடும் சிறுசேமிப்பு திட்டத்தில் தான் செய்த முறைகேடுகளையும் விவரமாகச் சொன்னார். அதன் பின்புதான் அது போன்ற திட்டங்களில் இருந்த குறைபாடுகளும், அதிகாரிகள் எப்படி முறைகேடுகள் செய்கிறார்கள் என்பதும் எனக்கு விளங்கின. மேலாளர் உள்ளதை சொல்லியிருக்காவிட்டால் முறைகேடு நடந்தது என்பதை நான் கண்டுபிடித்திருக்க மாட்டேன். முறைகேடு நடக்க முடியும் என்பதை நம்பியிருக்கவும் மாட்டேன்.

“தப்பு பண்ணிவிட்டேன், சூழ்நிலை அப்படி. தயவு காட்ட வேண்டும். பெரிய மனசு பண்ணி நல்லவிதமாக அறிக்கை எழுத வேண்டும்” என்று மேலாளர் எண்ணைப் பல முறை கேட்டுக் கொண்டார். எதை விற்றாரோ, எத்தனை வட்டிக்கு கடன் வாங்கினாரோ தெரியவில்லை, அன்று மாலைக்குள் எடுத்த பணத்தை திருப்பிக் கட்டிவிட்டார்.

அன்றே அவசர ஆய்வறிக்கை ஒன்றை எழுதி வங்கியின் மண்டல அலுவலகத்திற்கும், தலைமை அலுவலகத்திற்கும் அனுப்பிவிட்டு, அடுத்த ஒரு வாரத்திற்குள் விரிவான ஆய்வறிக்கையும் அனுப்பினேன்.

வங்கி ஆய்வறிக்கையில் காளிதாசன், ஜெயதேவர், கம்பார், இளங்கோ முதலானோர் உலா வந்தது உலகிலேயே அதுதான் முதல் முறை என்று நினைக்கிறேன். அந்த அறிக்கையில் தாமரை பூத்த தடாகத்தின் மேற்பாப்பு சலனமற்று அழகாக இருந்தாலும், ஆழத்தில் ஆபத்தான முதலை இருக்கும். எனவே திட்டங்களும் சட்டங்களும்

ஏற்படுத்தும்போது முதலைக்கு இடமில்லாமல் பார்த்துக் கொள்வது அவசியம் என்று எழுதி இருந்தேன். ஆய்வுக் குறிப்புகளுக்கு சமானமாக இலக்கியக் குறிப்புகளும் தந்திருந்தேன். மேலாளர் என்ன ஆனார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

சில மாதங்கள் கழித்து இந்த விருது செய்தி வந்தது. கூடவே நிர்வாக இயக்குனர், “உங்கள் ஆய்வறிக்கை கவிதைத் தொகுப்பு போலிருந்தது” என்று பாராட்டி எழுதி கையெழுத்திட்டிருந்தார்.

விருது வாங்க டெல்லிக்கு வரச் சொன்ன வங்கி, போக, வர விமானப் பயணச் சீட்டும், தங்க விடுதி அறையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. கிளம்புவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் கோட், சூட்டும், சப்பாத்துக்களும் அணிய வேண்டியதிருக்கும் என்று தெரிந்தது. இது போன்ற நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் எனக்கு உதவக்கூடிய உயிர் நன்பார் வெளிநாடு சென்றிருந்தார். என் கையில் நான்காயிரம் ரூபாய்தான் இருந்தது.

தன் கல்யாணத்தின் போது தைத்திருந்த கருநீல நிற கோட்டையும், சூட்டையும் அண்ணன் பெரிய மனது பண்ணி விருது நிகழ்ச்சியின்போது மட்டும் அணிய இரவல் தந்தார். அகலம் சிறிது அதிகமாகவும், உயரம் சிறிது குறைவாகவும் இருந்தபோதிலும் பொருத்தமாக இருப்பதாகத்தான் எல்லோரும் சொன்னார்கள். பாத அளவு வேறாக இருந்ததால் அண்ணனின் சப்பாத்துக்கள் எனக்குப் பொருந்தவில்லை.

எனவே புதிய ஜைத வாங்க முடிவு செய்தேன்.

நடைமுறை நிபுணத்துவமிக்க, சிக்கனச் சிகரமான என் தமிழ், “இரண்டு ஜோடி சப்பாத்துக்களை வாங்கிக் கொள்” என்று நான் கேட்காமலே தொலைநோக்குப் பார்வையோடு யோசனை சொன்னான். ‘காதில் விழும் சொல், கடவுள் கூறும் சொல்’ என்ற விவேகம் அந்த நேரத்தில் என்னிடம் இல்லாமல் போய்விட்டது.

“வாழ்ந்தால் குபேரன், இல்லையேல் குசேலன்” என்று என் தமிழிடம் கூறிவிட்டு, ஆயிரம் ரூபாயை மட்டும் டெல்லி செலவிற்கு

வைத்துக் கொண்டு, மீதி மூவாயிரம் ரூபாய்க்கு இருப்பதிலேயே விலை உயர்ந்த சப்பாத்து ஜைதையை வாங்கினேன். கனவான்களும், உயர்குழுமக்களும் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு சப்பாத்து வாங்குவது ஆடம்பரம் என்று நினைத்த காலமது.

இப்படியாக டெல்லி வந்து சேர்ந்த நான், அந்த நகரின் குளிரைப் பற்றி ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தும் தவறு செய்தேன். காலை விமானத்தில் கிளம்பி, மதியம் டெல்லி சேர்ந்த சிறிது நேரத்தில் “நாளை காலையில் எட்டு மணிக்கு கார் வந்து விடும், தயாராக இருங்கள்” என்று தொலைபேசியில் தகவல் வந்தது. மதியம் தூங்கி எழுந்தேன். மாலை முழுவதும் என்ன செய்வது? மாலையில் உலாவிவிட்டு வரலாம் என்று செருப்பு போட்டுக் கொண்டு விடுதி அறையை விட்டு கிளம்பி நடந்தேன்.

மிகவும் குளிராக இருந்தாலும் உற்சாகமாக நீண்ட தூரம் நடந்தேன். அறைக்கு திரும்பிய போது உடலெல்லாம் ஜில்லிட்டு போய், விரல்கள் லேசாக நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. குடான சப்பாத்திகள் இரண்டை சாப்பிட்டுவிட்டு நன்றாக தூங்கிவிட்டேன்.

மறுநாள் காலை ஆறு மணிக்கு நான் எழுந்தபோது என் பாதங்கள் இரண்டும் வீங்கியிருந்தன. அதைப் பொருப்படுத்தாமல் பரபரப்புன் குளித்து தயாராகி, சாப்பிட்டுவிட்டு, கோட்டும், சூட்டும் அணிந்துகொண்டேன். சப்பாத்துக்களை அணிய முயன்றபோது அவற்றுள் என் பாதங்கள் நுழைய மறுத்தன. அந்த அளவிற்கு பாதங்கள் வீங்கியிருந்தன.

மனம் பதற ஆரம்பித்தது.

நவீன மோஸ்தரில் உடையணிந்த தொழிலதிபர்களும், அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும், பத்திரிகையாளர்களும் நிறைந்த சபையில் கோட்டும், சூட்டும் போட்டு வெறுங்காலோடு விருது வாங்கப் போகும் எண்ணம் பீதியைக் கிளப்பியது.

அந்த காலை நேரத்தில் எந்த சப்பாத்துக் கடையும் திறந்திருக்காது. திறந்திருந்தாலும் புதிய சப்பாத்து வாங்கக் கையில் பணமில்லை. மருத்துவரிடம் போனாலும் அவசரமாக வீக்கத்தைக் குறைக்க முடியுமா? நேரமிருக்குமா? பத்திரிக்கையில் என்னைப் பற்றிய கேளிப் படங்கள் வருவது போலவும், நண்பர்கள் எனக்கு கேளிப் பெயர் இடுவது போலவும் என் கற்பனை விரிய பதற்றம் அதிகமாக ஆரம்பித்தது.

ஏதாவது காரணம் சொல்லி, விழாவுக்குப் போவதைத் தவிர்த்தால் என்ன? யோசித்துக் கொண்டே இடது கையில் வைத்திருந்த சப்பாத்தை மெல்ல வருடிக் கொடுத்தேன். புதிதாகப் பூத்த மென்மையான மலரைத் தொடுவதைப் போலிருந்தது. மென்மையான மலரை நினைத்ததும், தாமரைப் பூவின் நினைவு எழுந்தது.

ஞானத்தின் குறியீடான அப்புவிற்கு கமலா என்ற இன்னொரு பெயரும் உண்டு. தாமரையை விடவும் அழகிய மலர் கமலா. என் இதயத் தடாகத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன்பு மலர்ந்து இன்று வரை புதுமையும், மணமும், மென்மையும், ஜீவனும் மாறாதிருக்கும் புஷ்பம்.

சில வருடங்களுக்கு முன் நான் படித்துக் கொண்டிருந்த காலக்கட்டத்தில் பக்கத்து வீட்டிற்கு குடி வந்த முதல் நாளே கமலா என் அந்தரங்கத் தோழியாகிவிட்டாள். தினமும் குறைந்தது ஒரு மணி நேரம் அவளோடு பேசுவேன். விடுமுறை நாட்களில் அவள் வீட்டில்தான் இருப்பேன். அவளுக்கும் எனக்கும் இடையே இருந்த உறவை, அது தந்த உணர்வெழுச்சியை, திகட்டாத இனிமையை, நாங்கள் இருவர் மட்டுமே அறிந்த அகமொழியால்தான் விவரிக்க முடியும். அவள் அழகை, அன்பை வருணிப்பதற்கு எனக்குத் தெரிந்த மொழிகளில் வார்த்தைகள் இல்லை.

எங்கள் இருவருக்கும் பொதுவான கலை, இலக்கிய ரசனைகள்

இருந்தன. நேரத்திரான குணாதிசயங்கள் இருந்தன. அதனால் எங்கள் உறவு நெருக்கமாக இருந்தது. அதுவரையிலும் தமிழ் இலக்கியத்தை மட்டுமே வாசித்து வந்த எனக்கு, பிற இந்திய மொழி இலக்கியங்களையும், மேல்நாட்டு இலக்கியங்களையும் அவள்தான் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

இப்படி நாளொரு நாவலும், பொழுதொரு புத்தகமுமாக காலநாதி ஆனந்த அலைகளோடு ஓடிக் கொண்டிருந்த போது, இரண்டு ஐதை விலை உயர்ந்த சப்பாத்துக்களை அணிந்து கொண்டு பரசுராம் - கமலாவின் அக்கா கணவர் - மூன்று நாட்கள் அலுவலக வேலையாக சென்னை வந்தவர் தன் மாபியார் வீட்டில் தங்கினார்.

இந்தி சினிமா கதாநாயகனைப் போல மிகவும் அழகாக இருந்தார். நான் இன்னும் கொஞ்சம் அழகாகப் பிறந்திருக்கலாம்.

கமலாவிற்கு பெட்டி நிறைய ஏதேதோ பரிசுப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்திருந்தார். வெளிநாட்டு வங்கியில் கடன் தரும் பிரிவில் அதிகாரியாக இருப்பவர். சம்பளத்தோடு, மேல் வருமானமும் இருக்கும்.

அவர் வீட்டிலிருந்த நேரத்திலெல்லாம் கமலா அவரோடுதான் பேசிக் கொண்டே இருந்தாள். என்னோடு அதிகமாகப் பேசவில்லை. நான் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்ததால், கால் மணி நேரத்திற்கு ஒரு முறை என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்ததோடு சரி.

இதில் கமலாவின் தவறு ஒன்றுமில்லை. இளம்பெண்ணோடு இப்படி நெருக்கமாக பேசிப் பழகுகிறோமே என்ற அறிவில்லாத பரசுராமின் தவறு அது. அவர் மனதில் நிச்சயமாக தகாத எண்ணம் இருந்ததாக நம்பினேன். பரசுராம் சென்னையிலிருந்த மூன்று நாட்களும் நான் சிறிதும் நிம்மதியின்றி இருந்தேன்.

வந்த முதல் நாள் மாலை, “கமலா, என்ன இது! சென்னை இவ்வளவு அழுக்காகவும், கசகசப்பாகவும் இருக்கிறது?” என்றார் பரசுராம்.

“கல்கத்தாவை விடவா அழுக்காக இருக்கிறது?” என்றேன்.

கண்ஜாடை மூலம் என்னை அதடிய கமலா, “சுற்றுப்புற சூழல்

பற்றிய அக்கறை இங்கே கொஞ்சம் குறைவதான்” என்றார்.

பரசுராம், “முன்னேறிய நாடுகளுக்குப் போய் பார்த்தால்தான் சுற்றுப்புற சூழலை எப்படியெல்லாம் பராமரிக்க வேண்டும் என்பது நமக்குப் புரியும்” என்றார்.

“அவர்கள் நாட்டு மரங்களை வெட்டாமல் பின்தங்கிய நாடுகளின் காடுகளை அழித்து காகிதம் செய்து கொள்கிறார்கள். பழைய பிளாஸ்டிக் சாமான்களை கப்பல், கப்பலாக அனுப்பி, நம் வியாபாரிகளைக் கொண்டு நம் மண்ணில் புதைக்கிறார்கள். நல்ல சுற்றுப்புற சூழல் பராமரிப்பு!” என்றேன்.

“சார் கம்யூனிஸ்டோ!” என்று கேட்டார் பரசுராம்.

“நான் ஆண்மாயிஸ்டு. பறமும், அகமும் ஒன்று என்று நினைப்பவன்” என்றேன்.

“ஓஹோ! அப்படியா?” என்றார் பரசுராம்.

இப்போதைய பிரச்சினை தத்துவமில்லை. இருவரில் யார் கெட்டிக்காரர் என்பதை பெண்ணின் முன்னிலையில் நிறுப்பதே பிரச்சினை.

தன் வலது உள்ளங்கையால் வலது கன்னத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு, எங்கள் அபத்தமான வாக்குவாதத்தை கமலா கவலையோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“எல்லோரையும் ஏழைகளாக்கிவிட்டு சமத்துவம் வந்து விட்டது என்று பேசினால் நான் ஏமாந்துவிடுவேனா? இல்லை, பத்து பேர் சொகுசாக வாழ பத்தாயிரம் பேர் பட்டினியோடு பாடுபடுவது நியாயமாகிவிடுமா? இரண்டு வழிகளும் சரியில்லை” என்றேன்.

“என்ன செய்யலாம்? எல்லோரையும் பணக்காரர்களாக்கி விடலாமா?” நக்கலாகக் கேட்டார் பரசுராம்.

“பல பெரிய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க அதுதான் உருப்படியான வழி” என்றேன்.

“கெட்டவன், நல்லவன், பழத்தவன், படிக்காதவன், உழைப்பாளி,

சோம்பேறி, எல்லோரையும் பணக்காரர்களாக்கப் போகிறார்களாக்கும்?” மீண்டும் கேவியாகக் கேட்டார் பரசுராம்.

“அவற்றையெல்லாம் பார்த்துதான் சூரியன் ஒளி தருகிறதா? இல்லை காற்று வீசுகிறதா? பணம் பிரபஞ்ச சக்தி. மனிதன் அதற்கு உருவம் மட்டும்தான் தந்திருக்கிறான். அவாவருக்கு வேண்டிய அளவிற்கு காற்றைப் போல, ஒளியைப் போல கூடிய சீக்கிரம் பணம் தானாகவே கிடைக்கப்போகிறது” என்றேன்.

“கமலா கண்ணே, சன்னல் கதவுகளை நன்றாகத் திறந்து வையேன். சார் சொல்வது போல காற்றோடு கட்டு, கட்டாக பணமும் வரட்டும்” என்றார் பரசுராம்.

“இரண்டு பேரும் தர்க்கம் பண்ணுவதை நிறுத்திவிட்டு தோசை சாப்பிட வாருங்கள்” என்று கமலா அதட்டலான குரலில் கூறி வாக்குவாதத்தை முடித்து வைத்தாள்.

“நான் வீட்டில் போய் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று கமலாவிடம் விறைப்பாகக் கூறிவிட்டு வெளிநடப்பு செய்தேன்.

பரசுராம் என்னை கேவி செய்ததை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர் கமலாவை கண்ணே என்று அழைத்துதான் என் ஆத்திரத்தை அதிகமாக்கியது. அன்று நடந்த வாக்குவாதத்தில் என்னைத் தோற்றவனாக உணர்ந்தேன். எனக்கு பரசுராமை பிடிக்காமல் போய்விட்டது.

அவர்கள் இருவரும் சிரித்துப் பேசுவது என்னுள் பரசுராம் மீது கோபத்தையும், வெறுப்பையும் உண்டாக்கிற்று. பரசுராம் இருக்கும் வரை கமலாவின் வீட்டிற்குப் போகக்கூடாது என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால், இருவரும் என்ன பேசிக் கொள்வார்களோ என்ற கவலை மனதை அரித்ததால் எப்போதும் போல போக வேண்டியதாகிவிட்டது.

இரண்டாம் நாள் இலக்கிய சர்ச்சை உருவாயிற்று.

கமலாவின் மேஜை மீதிருந்த ஒரு தடிமனான புத்தகத்தைப் புரட்சிய பரசுராம், “பைசாவுக்குப் பிரயோஜனமில்லாத குப்பையை

எல்லாமா வாசிக்கிறாய்?" என்று கேட்டார். அவர் குப்பை என்று குறிப்பிட்டது காளிதாசனின் ரகுவம்சத்தை.

பரசுராம் புத்தகத்தை மேஜையில் வைத்தபோது ஒரு பக்கம் கசங்கியதை கவனிக்கவில்லை. ரகுவம்சத்தை கையிலெடுத்த கமலா, அப்பக்கத்தை ஒரு கணம் பார்த்துவிட்டு, "தாமரைத் தடாக முதலை! என்ன அழகான உவமை!" என்று சொல்லி புத்தகத்தை சரியாக மூடி வைத்தாள்.

"இது எந்த இடத்தில் வருகிறது?" என்று கேட்டேன்.

"சுயம்வர மண்டபத்தில் இளவரசி இந்துமதி, அஜாவைத் தேர்ந்தெடுத்து அவனுக்கு மாலையிடுகிறாள். ஏமாற்றமடையும் பிற மன்னர்கள் தாமரை மலர்ந்த அமைதியான நீர்நிலை போன்ற முகத்தோடு மணமக்களை வாழ்த்தினாலும், அவர்கள் மனதின் ஆழத்தில் முதலை போல வன்மம் மறைந்திருக்கிறது. சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் வெளிப்படுகிறது என்கிறார் காளிதாசர். பொதுவாக மனிதனின் ஆழ்மனத்தில் இருப்பதெல்லாம் ஆபத்தான முதலைதான். எத்தனை பொருத்தமான உவமை!" என்றாள் கமலா.

"உவமையாவது, உப்புமாவாவது! முன்னேற வேண்டும் என்று உண்மையாகவே விரும்பினால் மேல்நாட்டு மேதைகள் எழுதுவதை வாசியுங்கள்" என்றார் பரசுராம்.

அவரது இடக்குப் பேச்சை நான் சட்டை செய்யவில்லை. "என்னைப் பொருத்தவரை கதைகளுக்கு சந்தோஷமான முடிவைக் கொடுத்து, கதாபாத்திரங்களை முன்னேற வைத்த காளிதாசன் போன்றவர்கள்தான் மாமேதைகள்" என்றேன்.

என் வேகத்தைப் பார்த்த பரசுராம் என்னை சமாதானப்படுத்தும் குரலில், "நமக்கெல்லாம் இந்திய மேதையின் பெருமை தெரிய வேண்டுமென்றால் அவரைப் பற்றி மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் எழுத வேண்டும்" என்றார்.

ஆனால் என் வேகம் அதிகமாயிற்று. "மேல்நாட்டு அறிஞர்களா? நம் பண்பாட்டை பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய பண உதவி

செய்யும் மேல்நாட்டு அறிஞர்களைக் கொண்ட நிறுவனங்கள் பெரும்பாலானவை தாமரைத் தடாக முதலைகள்தான்" என்றேன்.

"புரியவில்லை" என்றார் பரசுராம்.

"குண்டு போடுவது, நிலத்தைத் தாக்குவது, நம்மோடு அப்பாவிகள் போலிருக்கும் துரோகிகள் மூலம் கள்ளப்பணத்தை விநியோகிப்பது, பொருளாதாரத்தைத் தாக்குவது, நம் எழுத்தாளர்களைக் கொண்டே நம் தேசத்தைப் பற்றி பொய்யான கள்ளக் கருத்துக்களை உருவாக்குவது சிந்தனை மீதான தாக்குதல்" என்றேன்.

"அப்படிகூடச் செய்வார்களா என்ன?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் பரசுராம்.

"என் செய்யமாட்டார்கள்? இந்திய வரலாறு, பண்பாடு பற்றி ஆராய அமைதியான நிறுவனங்கள் மூலம் நாசகார சக்தி நிதியுதவி செய்கிறது. நம் ஆராய்ச்சியாளர்களை வைத்தே நம் நாட்டைப் பற்றிய தவறான கருத்துக்களை உருவாக்குவது இதன் நோக்கம்" என்றேன்.

"நடுநிலையான ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளை எப்படி தவறென்று சொல்ல முடியும்?" என்று கேட்டார் பரசுராம்.

பரசுராம் விவரமில்லாதவர் என்பது எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. என் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது. "நடுநிலையா? பணத்தோடு கொடுக்கப்பட்ட முன்முடிவுகளைத்தானே அரைகுறையான ஆதாரங்கள் மூலம் நிறுவப் பார்க்கிறார்கள்? நம் அறிவுஜீவிகளில் எத்தனை பேர் நம் ஆன்மீக பெருமை பற்றி எழுதுகிறார்கள்? இந்திய ஆன்மீக ஆராய்ச்சிக்கு எந்த மேல்நாட்டு நிறுவனமாவது பணம் தருகிறதா? ஆன்மீகத்தினால் இந்திய விவசாயிகள் சிரமப்படுகிறார்கள் என்ற அபத்தமான ஆராய்ச்சியை யாராவது மேற்கொள்ள நினைத்தால் அதற்கு நிதியுதவி தருவார்கள்" என்றேன்.

"இதைத் தடுக்க வழியில்லையா?" என்று கேட்டார் பரசுராம்.

"இந்த அறிவுஜீவிகளின் பேச்சிற்கும், எழுத்திற்கும் கவனம் தராமலிருந்தால் போதும். எது எப்படியோ, ஆன்மீக நாட்டை

அழித்துவிட முடியுமா?” என்றேன்.

புன்னகைத்தாள் கமலா. அந்த அழகிய புன்னகை நாசகார சக்திகளைப் பற்றிய விவாதத்தை ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வந்தது. அன்றைய வாக்குவாதத்தில் சந்தேகமில்லாமல் முழுவெற்றி எனக்குத்தான் கிடைத்திருந்தது.

பரசுராம் கல்கத்தா புறப்படும் தினத்தன்று, கமலா செய்த ரவா உப்புமாவை சாப்பிட்டுக் கொண்டே தன் சப்பாத்துக்களைப் பற்றி அவளிடம் மிகவும் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் இப்போது உபயோகிப்பதைப் போன்ற சப்பாத்துக்களை கடைகளில் வாங்கவே முடியாது. அமெரிக்காவில் இருக்கும் எங்கள் வங்கியின் தலைமையகம் என்னைப் போன்ற உயர்திகாரிகளுக்காக மட்டும் இது போன்ற சப்பாத்துக்களை வருஷாவருஷம் விசேஷமாக தயாரிக்கிறது. நான் மிகவும் முக்கியமான பொறுப்பில் இருப்பதால் வங்கி எனக்கு இரண்டு ஜைத தந்தது” என்றார் பரசுராம்.

“எல்லாமே குரோம்பேட்டையிலும், குடியாத்தத்திலும் தயாராகும் சப்பாத்துக்கள்தான். பொய்யாக அமெரிக்காவில் தயாரானது என்று வில்லையில் போடுவார்கள்” பொறுக்க முடியாமல் என் கருத்தை வெளியிட்டேன்.

நான் பேசிய விதம் பரசுராமிற்கு பிடிக்கவில்லை. “நீங்கள் எந்த கம்பெனி சப்பாத்து அணிவீர்கள்?” என்று கேட்டார். ஒரு விநாடி திகைத்துத் தடுமாறினேன். அப்பாவின் சம்பாத்தில் வருஷத்திற்கு ஒரு தடவை செருப்பு வாங்குவதே சிரமம். “நான் செருப்பு போடுவதுதான் வழக்கம்” என்றேன்.

கமலாவைப் பார்த்து புன்னகைத்த பரசுராம், “சப்பாத்து எங்கெல்லாம் தயாரிக்கிறார்கள் என்று சொன்னீர்கள்!” என்று என்னிடம் இடக்காகக் கேட்டார்.

கமலா என்னைப் பார்த்து, ‘சும்மா இருங்கள்’ என்று கண்ணாடை காட்டினாள். நான் ஓய்வதாக இல்லை. “தாஜ்மஹால் ஆக்ராவில்

இருக்கிறது என்ற உண்மையை சாதாரண அறிவு இருப்பவன்கூடாச் சொல்லலாம். அதைச் சொல்ல ஆக்ராவிற்கு போய் தாஜ்மஹாலைப் பார்த்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை” என்றேன்.

“ஓஹோ, அப்படியா?” என்று கேவி தொனிக்கும் குரலில் பரசுராம் கேட்டார்.

“நீங்கள் எத்தனை மணிக்கு கிளம்ப வேண்டும்?” என்று கேட்டாள் கமலா.

பரசுராமின் கவனம் மாறியது. “கிளம்ப வேண்டியதுதான்”, தன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு பதில் சொன்னார். அது கவிட்சர்லாந்து தேசத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட ராடோ கடிகாரம். அதன் பெருமையைப் பற்றி முதல் நாளே பரசுராம் சொல்லிவிட்டார்.

கமலாவின் அம்மா என்னை வாடகைக் கார் அழைத்து வரச் சொன்னார். எனக்குப் போகப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும், பரசுராம் போனால் சரி என்பதாலும், கமலாவின் அம்மா விடுத்த வேண்டுகோளைத் தட்ட முடியாது என்பதாலும் கிளம்பினேன்.

வாசல் கதவைத் தாண்டும்போது என் மேல் ஏதோ துளி விழுந்தது போலிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மேல்வீட்டிற்கு வெள்ளை அடித்து கொண்டிருந்தார்கள். மேல்வீட்டுக் கைப்பிடிகவரில் வைத்திருந்த ப்பா கவிழ்ந்து, அதிலிருந்து பெயின்ட் சொட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. வாசல் கதவருகே பளபளப்பாக்கப்பட்டிருந்த பரசுராமின் இரண்டு ஜைத சப்பாத்துக்கள் மீதும் சொட்டு சொட்டாக நீல நிற பெயின்ட் விழ ஆரம்பித்தது. உயர்தரமான பெயின்ட், எவ்வளவு கழுவினாலும் லேசில் போகாது.

வெள்ளையடிப்பவாடிடம் சொல்லலாமா அல்லது சப்பாத்துக்களை தள்ளி வைத்துவிடலாமா என்று யோசித்தேன். எனக்கென்ன தெரியும் சப்பாத்தைப் பற்றி? பரசுராம் எக்கேடு கெட்டால் எனக்கென்ன வந்தது? வெறுங்காலோடு கல்கத்தா போகட்டும், அப்போதுதான் புத்தி வரும்.

நான் வாடகைக் காரோடு திரும்பி வந்தபோது, வாசலில் பெயின்ட் சிறுகுட்டை போல தேங்கி இருந்தது. சப்பாத்துக்களைக் காணோம். களை இழந்துவிட்ட பரசுராமின் முகத்தைப் பார்க்க எனக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. புன்னகைத்தேன், அதை கமலா கவனித்துவிட்டாள்.

இரு பிளாஸ்டிக் பையில் தன் இரண்டு ஜோடி சப்பாத்துக்களையும் போட்டு, பையை இடது கையில் வைத்திருந்த பரசுராம் கமலாவின் அப்பாவின் பழைய செருப்புகளை அணிந்து கொண்டு விமான நிலையத்திற்குக் கிளம்ப தயாராக இருந்தார். பரசுராம் என்னிடம் நன்றி கூறி, கைகுலுக்கி, விடைபெற்றுக் கொண்டார். குடும்பமே மாப்பிள்ளையை வழியனுப்ப கிளம்ப, கமலா “நான் வரவில்லை” என்று கூறிவிட்டாள்.

எல்லோரும் சென்றபின் என் கைகளைப் பற்றி அறைக்குள் அழைத்துச் சென்ற கமலா, “உங்கள் மனதை மிகவும் நோகடித்துவிட்டேன் போலிருக்கிறது” என்றாள்.

“அபத்தமாக பேச வேண்டாம்” என்றேன்.

“நான் உங்களோடு எப்போதும் போல பேசிக் கொண்டே இருந்தால், ஊருக்குப் போய் தன் குடும்பத்தாரிடம் என்ன சொல்லுவாரோ? அக்காவின் மனம் புண்படும். அதனால்தான் உங்களிடம் அதிகம் பேசவில்லை” என்றாள் கமலா.

“சொல்லாமலே எனக்குப் புரியாதா என்ன?” என்றேன்.

என் சட்டையின் தோள்பட்டையில் இருந்த பெயின்ட் கறையை கவனித்த கமலா, “நீங்கள் வெளியே போகும்போதே பெயின்ட் விழ ஆரம்பித்துவிட்டது போலிருக்கிறதே?” என்று கேட்டாள். நான் பதில் சொல்லவில்லை.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்த கமலா, “உங்கள் மனம் எப்போதுமே தாமரை பூத்த தடாகமாக இருக்க வேண்டும்” என்றாள்.

“அப்படியே ஆகட்டும். தாமரைக்கு கமலம் என்ற இன்னொரு

பெயர் உண்டு” என்றேன்.

புன்னகைத்த கமலா, “அதில் தாமரை மட்டுமே இருக்க வேண்டும். ஒரு நாளும் முதலை குடி வரக்கூடாது” என்றாள்.

“முதலைதான் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்பட்டு போய்விட்டதே” என்றேன்.

“நான் தாமரைத் தடாக முதலை என்று குறிப்பிடுவதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை” என்ற கமலா எப்போதும் போல கலகலப்பாக பேச ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

நான் அந்த நிகழ்ச்சியை மறந்துவிட்டேன்.

தாமரை தடாக முதலை! அன்று கமலா குறிப்பிட்டது என் ஆழ்மனத்திலிருந்து மேலெழுந்த பொறாமை உணர்வையா? கமலா சொன்னது போல அவள் எதைக் குறிப்பிடுகிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அன்று நான் விரும்பவில்லை. நான் அன்று புரிந்து கொள்ள மறுத்தது பல வருடங்கள் கழிந்தபின் இன்று என் இடது கையில் அணிய முடியாத சப்பாத்தாக இருந்தது.

கமலாவின் தாமரை முகம் மனத்தடாகத்தில் மலர்ந்தது. தெளிவான நீர்ப்பாய்பில் பழுப்பு நிற முதலை தக்கை போல சாதுவாக மிதந்து கொண்டிருந்தது.

கமலா எனக்காக என்னவெல்லாம் செய்திருக்கிறாள்! அவளுக்காக நான் என்ன செய்திருக்கிறேன்? பொறாமையை விட்டுவிடு என்பது மட்டுமே அவள் என்னிடம் விடுத்த ஒரே வேண்டுகோள். அதையும்தான் எத்தனை நளினமாகச் சொன்னாள்! கமலா, உனக்காக இதைக்கூடவா செய்யமாட்டேன்? என் இதயத் தடாகத்தில் ஒரே சமயத்தில் அழகான தாமரையும் பூக்கிறது, ஆபத்தான முதலையும் மிதக்கிறது. கமலா இருக்குமிடத்தில் முதலைக்கு என்ன வேலை?

முதலை மெல்ல மெல்ல கரைந்தது. சிறிது நேரத்தில் கமலாவைத் தவிர வேறு எதுவும் அத்தடாகத்தில் இல்லை. மனம் அமைதி அடைந்தது.

அறைக் கதவை எவரோ ஓங்கித் தட்டும் ஒலி கேட்டு, கவனம் கலைந்து, கதவைத் திறந்தேன். வங்கி அதிகாரி உள்ளே வந்தார். “என்ன சார், நல்ல தூக்கமா? ரொம்ப நேரமாக கதவைத் தட்டுகிறேனே” என்றார்.

“இதோ கிளம்பிவிட்டேன்” தயக்கத்தோடு சொன்னேன்.

“ஒரு சின்ன மாற்றம். உளவுத் துறை அதிகாரிகள் நிகழ்ச்சியை வேறு எங்காவது மாற்றச் சொல்லிவிட்டார்கள். என்ன பிரச்சினை என்று தெரியவில்லை. அவசரத்திற்கு ஏதோ ஒரு கோவில் மண்டபம்தான் கிடைத்தது. கோவில் என்பதால் காலனிகள் அணிந்து கொண்டு வரக்கூடாது. கவனமாக இருங்கள், இல்லையென்றால் இதை மதப்பிரச்சினை ஆக்கிவிடுவார்கள்” என்றார்.

அன்று நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்ட முன்னாறு பேரும் காலனிகள் இல்லாமல்தான் இருந்தோம். கோட்ட, சூடு அணிந்து, சப்பாத்து அணியாமல் விருது பெற்றேன். மற்றவர்களும் அப்படித்தான் தங்களுக்குரிய விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

நான் சந்தோஷமாக சென்னை திரும்பிய ஒரு வாரம் கழித்து இத்தாலிக்கு சப்பாத்து ஏற்றுமதி செய்யும் நிறுவனத்தின் தணிக்கையாளராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

முற்றும்

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடார்

மறந்த நேரம் மகத்துவம் நிகழும்.

அஜெண்டா

P.38 ஜன்னலை உடைத்த கல் உள்ளே வரவில்லை.

C. மீது கல் படவில்லை

N.S. கண்ணாடி சிதறல் மீது நடந்த பொழுது காலில் கண்ணாடி குத்தவில்லை

- ✿ ஆசிரமம் 1965இல் ஹிந்தி எதிர்பால் தாக்கப்பட்ட பொழுது கல் அன்னை ஜன்னலை உடைத்தது, உள்ளே வரவில்லை. C. போலீசுக்குக் கூட்டத்து வழியாகப் போன பொழுது கல் அவர் மீது படவில்லை. N.S. போலீசுக்கு உடைந்த கண்ணாடி மீது நடந்து போனபொழுது காலில் கண்ணாடி குத்தவில்லை.
- ✿ நேரம் எழுந்த பொழுது சத்திய ஜீவியம் தானே செயல்பட்டதால் ஏற்பட்டவை இவை.
- ✿ இது அன்பாக்கள் வாழ்வில் ஆயிரம் முறை நடந்தாலும் அவர்கள் மனத்தில் இது படுவதில்லை.
- ✿ சிறுநீரகக் கல் வெள்ளிக்கிழமை கண்டது, திங்கட்கிழமை மறைந்துவிட்டது.
- ✿ 200 மைல் அப்பால் தொலைந்துபோன பர்ஸ் நடுரோட்டில் புதரின் மீதிருந்தது.
- ✿ உயிர் போகும் தருவாயில் பிழைத்த 70 வயது கடைநிலை ஊழியர் 20 ஆண்டு வாழ்ந்தது.
- ✿ குருகேஷத்திரத்தில் வழி தவறிய தமிழ்ப் பெண் அன்னையை நினைத்தவுடன் தமிழ்க் குரலைக் கேட்டது.
- ✿ கடன்கள் கேட்காமல் திரும்ப வந்தது.
- ✿ ஸ்தாபனத் தலைவர் வெளி மனிதனுக்கு ஸ்தாபன

- சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்டு அடங்கி வெளியேறியது.
- * எதிரி, கோர்ட்டில் நமக்குச் சாதகமான ரிகார்ட்டைப் பதிலு செய்தது.
- * 800 நாள் ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையில் அன்னையைப் பற்றி எழுதியது.
- * 8 முறை தவறிய பரிட்சைகளில் 9 ஆம் முறை தவறாது பாஸ் செய்தது.
- * ஸ்தாபனத்தில் புதியவர் ஸ்தாபனத் தலைவருக்கு சமமாக ஓராண்டில் உயர்ந்தது.
- * அன்னைச் சூழலை எட்ட இருந்து அறியாமல் அனுபவித்த கல்லூரி ஆசிரியர் I.A.S. பாஸ் செய்து இந்திராவுக்குச் சாரியதரிசியாகி, கவர் னராகி, ஐனாதிபதியாக அழைக்கப்பட்டது.
- * 28 இலட்ச ரூபாய் கம்பனி 50,000 கோடியானது.
- * 2 கோடி கம்பனி அன்னை சட்டத்தால் $2\frac{1}{2}$ வருஷத்தில் 100 கோடியாகி, பல ஆயிரம் கோடியானது.
- * நடக்காதது, நடக்க முடியாதது நம் வாழ்வில் நடப்பதை நாம் கண்டு கொள்வதில்லை.
- * 32 வயதில் திருமணமாகாமல் வீட்டுக் கோளாறில் சிக்கிய பெண்ணைக் கண்டாவிலிருந்து வரன் வந்து மணந்தது, அவள் கற்பனைக்கும் எட்டாதது.
- * பெம்பர்லியை எலிசபெத் நினைக்கவில்லை, நினைக்க முடியாது.
- * நெதர்பீல்ஸெட் ஜேன் நினைக்கலாம், வழியில்லை, அருள் வழி வகுத்தது.
- * 1000 ரூபாய் சம்பளமில்லாத நாளில் அன்னை கோட்பாட்டின்படி பணம் சேர முனைந்து, 20 லட்சம் ஒரு வருஷத்தில் சேர்ந்தது கற்பனைக்கெட்டாதது.

- * 24 மணி நேரம் இடைவிடாத நினைவு என்னத்தைக் கடந்து நெஞ்சையும், நெஞ்சைக் கடந்து மனத்தையும், மனத்தைக் கடந்து ஆத்மாவையும் கஷண நேரம் தொட்டால் அற்புதம், அதிசயம், ஆச்சர்யம் அன்றாட நிகழ்ச்சி போல அன்று வரை நிகழும்.
- * அன்னையை அறிவது, அருளின் கருவியாவது.

ஜீவிய மணி

**முயன்று சாதிப்பது மலை போன்ற சாதனை.
முயற்சியைக் கைவிட்டபின் சாதிப்பது
இறைவனுடைய சாதனை.**

முயற்சி பெரியது. முயற்சியற்றது பிரம்மம்.

**முயன்று சாதித்தது ரஷ்ய சோஷலிசம்.
முயலாமல் சாதித்தது அமெரிக்க சுபிட்சம்.**

**முயன்றால் உலகை வெல்லவாம்.
முயற்சியை கைவிட்டால் சுவர்க்கம் நாடுவரும்.**

**முயற்சி பக்தி.
முயற்சி முடிவது அருள்.**

Sri Aurobindo and the Tradition

ஸ்ரீ அரவிந்தரும், மரபும்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி....)

கர்மயோகி

36. The Absolute can be reached in the tradition escaping the universal.

Integral Yoga's first realisation is universalisation.

மரபில் பிரபஞ்சத்தை விலக்கி பிரம்மத்தை அடையலாம்.
பூரண யோகத்தில் பிரபஞ்சமயமாவதே முதல் சித்தி.

37. The traditional goal leaves the earth and humanity as it is.

Integral Yoga transforms humanity as well as the earth.

மரபின் இலக்கு உலகையும், மானுடத்தையும் மாற்றாமல் அப்படியே விட்டுவிடுகிறது.
பூரண யோகம் உலகையும், மானுடத்தையும் திருவருமாற்றுகிறது.

38. God is extra cosmic for the tradition.

God is cosmos for Him.

மரபில் இறைவன் படைப்பைக் கடந்தவன்.
ஸ்ரீ அரவிந்தருக்கு, இறைவனும் படைப்பும் ஒன்றே.

39. Tradition cannot know the Unknowable.

The Unknown is not Unknowable for Him.

மரபு அறிய முடியாததை அறிய முடியாது என்கிறது.
ஸ்ரீ அரவிந்தர் அறியாதது அறிய முடியாததல்ல என்கிறார்.

40. The tradition needs a human guru.

The human guru is replaced by the Inner Guru in this yoga.

மரபில் மனித குரு தேவை.

பூரண யோகத்தில் மனித குரு இல்லை. அவரிடத்தில் அககுரு உண்டு.

41. The tradition takes the desire soul and the Purusha as our Soul.

Sri Aurobindo calls the Psychic the true soul.

மரபு ஆசையையும், புருஷனையும் நம் ஆன்மாவாகக் கருதுகிறது.

ஸ்ரீ அரவிந்தர் சைத்திய புருஷன் மட்டுமே உண்மையான ஆன்மா என்கிறார்.

42. Concentration is the method of all traditional yogas.

Consecration is the cornerstone of Integral Yoga.

எல்லா மரபு வழி யோகங்களிலும் ஒரு நிலைப்படுத்தலே வழி.
பூரண யோகத்தில் சமர்ப்பணமே முக்கியம்.

43. To the materialist demand of proving God, the tradition has no effective answer.

Sri Aurobindo says where Mind fails, consciousness can answer.

பொருள்வாதி கோரும் கடவுள் இருப்பதற்கான ஆதாரத்தை, மரபால் சரிவரக் காட்ட முடியவில்லை.

மனத்தால் முடியாதபோது, ஜீவியத்தால் பதில் கூற முடியும் என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறுகிறார்.

44. Tradition worships the gods.

Sri Aurobindo shows us the superiority of Man over the gods.

- மரபு தெய்வங்களை வணங்குகிறது.
தெய்வங்களைவிட மனிதன் மேலானவன் என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறுகிறார்.
45. Tradition, in its practice, relies on authority.
Sri Aurobindo lays emphasis on the ultimate authority of utter Freedom.
மரபு வழிப் பயிற்சி அதிகாரத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது.
முழுமையான சுதந்திரத்திற்கே இறுதிக்கட்ட அதிகாரமுண்டு என்று ஸ்ரீ அரவிந்தர் அழுத்திக் கூறுகிறார்.
46. Secrecy is essential in all traditional yogas.
Secrecy, though valuable in its place, is not an essential value of Integral Yoga.
எல்லா மரபு வழி யோகங்களிலும் ரகசியம் முக்கியமானது.
பூரண யோகத்தில் ரகசியத்திற்கு வேண்டிய அளவிற்கு மதிப்புண்டு என்றாலும் அது அத்தியாவசியமான பண்பல்ல.
47. The human guru claims supreme precedence over the Divine in the tradition.
The Inner Guru, the Jagat Guru, has an inviolate supremacy in His Yoga.
மரபில் இறைவனை விட மனித குருவிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் உண்டு.
பூரண யோகத்தில் அசைக்க முடியாத மேலதிகாரம் அக்குருவான ஜகத்குருவிற்கே உண்டு.
48. Tradition does not allow us to question the Shastras.
To Him, no written Shastra is valid as against the sacred inner voice.
மரபில் சாஸ்திரங்களைக் கேள்வி கேட்க அனுமதி இல்லை.

பூரண யோகத்தில் புனிதமான அகக்குரலுக்கு எதிரான எந்த சாஸ்திரமும் ஏற்கப்படுவதில்லை.

49. Tradition has an end for its efforts.
Endlessness is of extreme ever present value here.
மரபில் முயற்சிக்கு முடிவுண்டு.
பூரண யோகத்தில் முடிவின்மை எப்போதும் உண்டு.
50. Kala – Time – is the determinate of all yogas.
Man, the sadhak, determines Kala – Time – by his attitude.
அனைத்து மரபு வழி யோகங்களையும் காலம் நிர்ணயிக்கிறது.
பூரணயோகத்தில் சாதகனாகிய மனிதன் தன் மனோபாவத்தின் மூலம் காலத்தை நிர்ணயிக்கிறான்.

தொடரும்...

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

எல்லாம் எல்லாவற்றுள்ளும் இருப்பதால்
எதிலிருந்தும் எதையும் உற்பத்தி செய்யலாம்.

முழுமையாக ஏற்காவிட்டால்
அன்னையை ஏற்க முடியாது.

அன்பர்களும் அன்றாட வாழ்க்கை நெறிமுறைகளும்

(சென்ற இதழின் தொடரச்சி...)

கர்மயோகி

6. சூட்சமப் பார்வை

கண் பார்வை இல்லாத திருத்தார்ட்டினானுக்குப் போர்க்களத்தில் நடப்பவற்றை அறிவிக்க, சஞ்சயனுக்குச் சூட்சமப் பார்வையை அளித்தார் வியாச பகவான். வெகுதுராத்தில் - கண் காணாத இடத்தில் - நடப்பதைப் பார்க்கக்கூடியச் சக்திக்குச் 'சூட்சமப் பார்வை' (subtle vision) என்று பெயர். ஊனக் கண்களுக்குத் தெரியாதவற்றைக்கூட இந்தச் சக்தியால் கண்டறியலாம். என்றாலும் அவை ஞானக் கண்கள் ஆகா. ஞானத்தால் சூட்சமப் பார்வை ஏற்பட்டால், அதற்குப் பெயர் ஞான திருஷ்டி.

கடவுளர்க்கும், கன தவம் மிக்கார்க்கும் மட்டுமே கிடைக்கக்கூடிய இந்த ஞான திருஷ்டி, சாதாரண மனிதர்கள் சிலருக்கும் அரிதாகக் கிடைப்பதுண்டு. பொதுவாக, ஆண்களைவிட பெண்களுக்கும், நகரத்தில் வசிப்பவர்களைவிடக் கிராமத்தில் இருப்பவர்களுக்கும், படிப்புக் குறைவாக உள்ளவர்களுக்கும் இந்த ஞான திருஷ்டி இயல்பாய் அமையும். இது அவர்களுக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ புரிவதில்லை.

அது நடந்தது 1958இல். அது ஒரு பெரிய குடும்பம். அது வசதியில் பெருத்த குடும்பம் இல்லை. உறுப்பினர்களை அதிகமாகக் கொண்ட குடும்பம். ஒரு நாள் அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவி, “இன்று மாலை மகாலட்சமியைப் போன்ற தோற்றமுள்ள ஒரு பெண் எங்கள் இல்லத்திற்குள் அடி எடுத்து வைத்து வந்ததை நான் என் கண்களால் கண்டேன்” என்றாள்.

அதைக் கேட்ட அனைவரும் அவளைக் கேலியாகப் பார்த்துச்

சிரித்தார்கள்; ‘உள்ளுகிறாள்’ என நினைத்தார்கள். அடுத்த ஆண்டு, அந்தக் தலைவியின் குடும்பத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிய செல்வ வளத்தைக் கண்டு அவர்களே பிரமித்து நின்றார்கள். இத்தனைக்கும் ஒரே சமயத்தில் ஆயிரத்தை மொத்தமாகப் பார்க்காத குடும்பம் அது. ஆனால் அந்தக் குடும்பம் அடுத்த ஆண்டு இலட்சத்தை இருப்புக் காட்டியது. போகப் போக இலட்சம் கோடி ஆயிற்று; கோடி பல கோடியாயிற்று. அந்தக் குசேலக் குடும்பம் சில ஆண்டுகளுக்குள் கோடைஸ்வரக் குடும்பமாகிவிட்டது. எல்லாம் மகாலட்சமி அந்தக் குடும்பத்தில் கால் எடுத்து வைத்த மகத்துவம்!

இந்த மகத்துவத்தைப் புலனுக்கு அப்பாற்பட்ட திருஷ்டியின் மூலம் கண்டறிந்து கூறிய அந்தக் குடும்பத் தலைவி, எழுத்து வாசனையையே அறியாதவர். ஆனால் அவர் 1958இல் வார்த்தையாகச் சொன்னது, 1980இல் வளமான வாழ்க்கையாக மலர்ந்தது.

1963இல் ஓர் எஸ்டேட் முதலாளி தம் நண்பருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் திருவருவும் சவரில் ஒளிமயமாகத் தெரிவதைக் கண்டார். பக்திப் பரவசத்துடன் அங்கு ஒடினார். கீழே சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கினார். நண்பருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவருக்கு வெறுஞ் சவர்தான் தெரிந்தது. சூட்சமப் பார்வை தமக்கு இருப்பது தெரியாமலே சூட்சமப் பார்வையால் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் திருவருவத்தைக் கண்ட எஸ்டேட் முதலாளியின் இருள் படாந்த வாழ்க்கை, அதற்குப் பிறகு ஒளி நிறைந்ததாயிற்று.

அகலக் கால் வைத்து மூன்றே முக்கால் இலட்சத்திற்கு அந்த எஸ்டேட்டை வாங்கிவிட்டு, அதை அபிவிருத்தி செய்யப் பணம் இல்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருந்த நிலையில் அவர் ஸ்ரீ அரவிந்தர் தரிசனத்தைக் கண்டார். பின்னர் கீழாறு மண்டிக் கிடந்த அந்த எஸ்டேட், மாநிலத்திலேயே புகழ் பெற்று ஒங்கியது. அதை வாங்கப்

பலர் போட்டி போட்டார்கள். ஆனாலும் அவரை நேருக்கு நேராகச் சந்தித்துக் கேட்க அஞ்சினார்கள். பதின்மூன்றே முக்கால் இலட்சம் வரை விலை கொடுப்பதாகத் தரகர்கள் மூலம் பேரம் பேசினார்கள்.

அவர் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. 1983இல் அதை 76 இலட்சத்துக்குக் கேட்டார்கள். பெரிய விலை. வந்த வாய்ப்பை நழுவவிட்டு விடாமல் பாதியை விற்றுவிட்டு, மீதியை வைத்துக் கொண்டார். அவர் போன்று சூட்சமப் பார்வையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்காலம் தெரியும். அதைக் கொண்டு அந்த எஸ்டேட் முதலாளி தம் சோதனை வாழ்க்கையைச் சாதனை வாழ்க்கையாக மாற்றிக்கொண்டார்.

அன்னைக்குச் சூட்சமப் பார்வை உண்டு. ஆனால் அன்னை அதன் மூலம் செயல்படுவதில்லை. ஆரோவில் நகரில் உள்ள ஆலமரம் வலியால் வாடுவதைச் சூட்சமப் பார்வையால் உணர்ந்து, அதை நீக்கும் முயற்சியை உடனே செய்தார். ஆசிரமத்தின் உணவு விடுதியில் நாட்பட்ட மாமரம் ஒன்று இருக்கின்றது. ஒரு நாள் அந்த மாமரம் தன்னைக் காப்பாற்றும்படி அன்னையிடம் முறையிட்டது. அன்னை அதைப் பற்றி விசாரித்தபொழுது, அந்த மாமரம் பட்டுப்போய்விட்டதாகவும், அதை வெட்டி அப்புறப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடு நடந்துகொண்டு இருப்பதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. “அந்த மரம் உயிருடன் இருக்கிறது. அதை வெட்ட வேண்டாம்” என்று அன்னை ஆணை பிறப்பித்தார். அதன் பலனாக, மரத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்து, நீர் பாய்ச்சி, எருவிட்டு, மரத்தில் வைக்கோலைச் சுற்றி வைத்து, வேளைக்கு ஒரு வைத்தியமும், நாளைக்கு ஒரு போஷாக்குமாகச் செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்த மரம் தளிர்த்து, பூத்து, காய்த்துக் குலுங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சிக்கு, இன்று அந்த மரம் பசுமையான சாட்சியாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

1962 வரை அன்னை காலை 6.15க்கு ஆசிரமத்தின் பால்களிக்கு வந்து தரிசனம் தருவது வழக்கம். ஒருவர் அன்னையைத் தரிசிப்பதற்காக ஆசிரமத்திற்கு வந்தால், அன்னை அவரை பால்களித் தரிசனத்திற்கு அழைத்து வரச் சொல்வார். அவர் எந்தச் சாதகர் மூலம் வருகிறாரோ, அவரைச் சாதகரின் அருகில் நிற்கச் செய்வார். அன்னை தரிசனச் சமயத்தில் அவரைப் பார்த்துவிட்டு, ‘அவரைப் பார்க்க அனுமதிக்கலாமா?’ என்று முடிவெடுப்பார்.

ஒரு சமயம் ஆப்பிரிக்காவில் குடியேறிவிட்ட இந்தியர் ஒருவரை, ஒரு சாதகர் அன்னையின் பால்களித் தரிசனத்துக்கு அழைத்து வந்தார். அதன் பின்னர் அன்னை அவரை அழைத்து வந்த சாதகரை நோக்கி, “காலையில் உன் நண்பரைப் பார்த்தேன். அவரை அழைத்து வா. உன் நண்பர் நல்ல உயரத்துடனும், தாடியுடனும் காணப்பட்டார்” என்றார்.

அதைக் கேட்டுத் திகைத்துப்போன அந்தச் சாதகர், “என் நண்பர் குள்ளமானவர். அவர் தாடி வைத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை” என்றார். அதை அன்னைக்குத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக அவரை மீண்டும் மறுநாள் பால்களித் தரிசனத்திற்கு வருமாறு கூறி, அந்தச் சாதகரின் வலப் பக்கமாக நிறுத்தி வைத்தார்கள். அன்றும் அன்னை அந்த ஆப்பிரிக்க இந்தியரை உயரமாகவும், தாடியுமாகவே கண்டார். அன்னை பார்த்தது அவருடைய இன்றைய உருவம் இல்லை. அது அவருடைய முற்பிறவித் தோற்றம். சூட்சமச் சக்திக்கு எந்தப் பிறவியையும் நோக்கும் திறன் உண்டு.

தமிழ்ச் சிறுக்கைதகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான வராவைத் தரிசன வரிசையில் பார்த்து ஸ்ரீ அரவிந்தர், அவருடைய முக ஜாடையை விளக்கியபோது அவர் நண்பர் களே திகைத்துப்போனார்கள். ஏனென்றால், ஸ்ரீ அரவிந்தரின் விளக்கத்திற்கும், வராவின் தோற்றத்திற்கும் துளிக்கூடச் சம்பந்தம் இருக்கவில்லை.

ஓராண்டுக்குப் பிறகு வரா. ஆசிரமத்தில் தங்கி இருப்பதற்கான அனுமதியைப் பெற்று வந்தபொழுது, அவர் முகம் சென்ற ஆண்டு ஸ்ரீ அரவிந்தர் விளக்கியதைப் போலவே இருந்தது. குட்சமச் சக்திக்கு எதிர்காலத்தையும் ஊடுருவிப் பார்க்கும் ஆற்றல் உண்டு.

“ஒருவருடைய நோயைக் குணப்படுத்த ஸ்ரீ அரவிந்தர் திருவள்ளும் கொண்டால், நீல நிறமுடைய ஒரு கரம் நோயாளியை நோக்கிச் சென்று வியாதியைத் துடைத்து நீக்குவதை நான் பல முறை கண்டிருக்கிறேன்” என்று அன்னை கூறி இருக்கின்றார்.

நாம் நலம் காண்பதற்கு அதையே கொஞ்சம் மாற்றிச் சிந்திக்கலாம். ஒருவருக்கு உடம்பில் உபாதை இருக்கும்பொழுது அதை அன்னையின் கரம் துடைப்பதாகக் கற்பனை செய்தால், கற்பனையின் செறிவில் அந்தக் காட்சி பலித்துவிட்டால், வேதனை மறைந்துவிடும். குட்சமப் பார்வையுள்ளவர்களுக்கு அந்தக் கரம் தெரியும். தெரியாவிட்டாலும்கூட வியாதி போய்விடும். ஒரு பெரிய களேபரம் நடக்கும் இடத்தில், நாம் அன்னையின் அமைதி (peace) அக்கூட்டத்தின் மீது பொழிவதாகக் கற்பனை செய்தால், சாந்தம் மழை போல் பொழிவது தெரியும். அது கண்ணுக்குத் தெரிந்தாலும், தெரியாவிட்டாலும், கலவரம் நிமிடப்பொழுதில் அடங்கிவிடும். அங்கு செயல்படுவது ஒரு குட்சமச் சக்தி.

“ஒரு வம்புக்காரர் தம்மை அடிக்கடிச் சந்தித்துத் தொந்தரவு செய்கின்றார்” என்று ஒருவர் அன்னையிடம் முறையிட்டார். “அந்தச் சமயங்களில் என் உருவத்தைக் கற்பனை செய்துகொள்” என்றார் அன்னை. அவரும் அப்படியே செய்தார். கற்பனையேயானாலும் கண்ணுக்கு அன்னையின் உருவம் புலப்பட்டது. அடுத்த நொடியே அந்த வம்புக்காரர் எழுந்து போய்விட்டார். பிறகு அவருடைய தொல்லை முற்றிலுமாக நீங்கிப்போயிற்று.

“என் உடலில் எங்காவது வலி ஏற்பட்டால், அங்கு நான் இறைவனைப் பிரதிஷ்டை செய்வது வழக்கம்” என்று கூறுகின்றார்

அன்னை. உடலில் உபாதை உள்ள இடத்தில் அன்னையின் வெள்ளொளியைக் கற்பனை செய்ய முடியுமானால், உபாதை விலகுதல் இயற்கை. ‘ஓர் இயந்திரத்தைப் பழுது பார்க்க இயலவில்லை’ என்றால், ‘ஒரு வியாபாரப் பேச்சுவார்த்தையின்பொழுது எதிர்ப் பார்ட்டி குழப்பம் செய்கிறது’ என்றால், ‘ஒரு கோப்பு பல மாதங்களாக இருக்கும் இடத்தை விட்டு நகர மறுக்கிறது’ என்றால், அந்நிலைகளில் அன்னையின் உருவத்தையோ, ஒளியையோ கற்பனையில் காண முடிந்தால், அந்தப் பிரச்சினை விலகித் தெளிவு பிறக்கும். நாம் கற்பனையைப் பயன்படுத்தினாலும், செயல்படுவது குட்சமச் சக்தியோகும்.

இருவர் கூட்டாகப் பேராவு நிலம் வாங்கத் திட்டமிட்டார்கள். அவர்களின் திட்டமும் வெற்றி பெற்றது. அவர்களில் ஒருவர் குறுக்கு வழியில் சென்று முழுச் சொத்தையும் கபளீகாரம் செய்ய, தம் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியைக் குவித்துக்கொண்டிருந்தார். சட்டம், செல்வாக்கு, அதிகாரம், சந்தர்ப்பம் ஆகிய எல்லாமே அவருக்குச் சாதகமாக இருந்தன. ஒரு மார்ச் 22இல் நெருக்கடியான ஓர் இறுதிக் கட்டம். அதில் சாமர்த்தியசாலி பண பலத்தால் வெற்றி பெற்றார். மார்ச் 31இல் அந்த முடிவை இறுதியாக்கி எழுதிக் கொடுத்தாக வேண்டிய கட்டாயம், எல்லா வகைகளிலும் பலவீனமாக இருந்த மற்றொருவருக்கு ஏற்பட்டது. அவர் அன்னையின் பக்தர். ‘இனி தம்மைக் காப்பாற்றக்கூடியவர் அன்னை ஒருவரே’ என்று இறுதியாகவும், உறுதியாகவும் முடிவு செய்த அவர், தம் சொத்தில் அன்னையின் உருவத்தைக் கற்பனையாகப் பார்க்க, அன்னை அந்தச் சொத்து முழுவதும் ஒளியாகவும், உருவமாகவும் நிறைந்து வழிவதை உணர்ந்தார். காட்சியில் காணப்பட்ட ஒளியில் களங்கமாக ஒரு கறுப்புப் புள்ளிகூட இல்லை. மார்ச் 24இல் நிலைமை மாறியது. 25ஆம் தேதி, ‘சொத்து முழுவதும் அன்னை அன்பருக்கே சொந்தம்’ என முடிவாகியது. மே மாதம் 6ஆம் தேதி அப்படியே எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு

வெளியேறிவிட்டார், சந்தர்ப்பச் சதிராட்டம் செய்து வந்த கூட்டாளி.

தியானம் செய்யும்பொழுது சந்தன வாசனையோ, தாமரை வாசனையோ பலருக்கு வருவதுண்டு. அப்பொழுது சூட்சுமக் குரல் கேட்கும்; காட்சியாகவும் தெரியும். ‘சூட்சுமச் சக்தி’ என்பது தெய்வீகச் சக்தி இல்லை (subtle vision is not spiritual), ஆனால் சூட்சுமச் சக்தியைத் தெய்வ அனுக்கிரகத்தைப் பெற நன்கு பயன்படுத்தலாம். சூட்சுமப் பார்வையுள்ள ஒருவர் வயதான ஒருவருக்கு blessing packet வாங்கிக்கொண்டு போகும்பொழுது, பாக்கெட்டின் மேல் ரத்தமும், குதமும் தெரிவதைப் பார்த்தார். வயதானவர் தனக்கு பெளத்ர (piles) ஆப்பரேஷனுக்காக blessing packet கேட்டதாகக் கூறினார்.

நான் இதுவரை இது பற்றி அறிந்த செய்திகளில் சிறப்பாகக் கூறக்கூடியவை இரண்டு. 68 வயதுப் பெரியவர் ஒருவர் திருவாரூரில் தன் தோட்டத்தில் நின்றுகொண்டு வானத்தை நோக்கி அன்னையை நினைத்து மனம் நெகிழ்ந்தபோது, வானில் வைரத்தோடு அளவில் ஓர் ஒளி தோன்றி அவரை நோக்கி வந்து, அவரது புருவ மத்தியில் நுழைந்து அவரை புல்லிக்கச் செய்த நிகழ்ச்சி ஒன்று. 1973, நவம்பர் 17 ஆம் தேதி இரவு ஏழை மணிக்குத் தம் வீட்டு வாசலில் மிகப்பிரம்மாண்டமான ஓர் ஒளி உருவத்தைக் கண்டார் ஓர் அன்பர். அது கோடிக்கணக்கான துளிகளாகச் சிதறி, ஒவ்வொரு மனித இதயத்திலும் புகுவதைப் பார்த்தார். அதற்கு மறுநாள் அன்னை சமாதி அடைந்த செய்தியைக் கேட்டு, ‘அன்னையின் பேராளி’ என்பதை அவர் உணர்ந்தார். இது சிறந்த செய்தி மட்டுமென்று; மிகப்பெரிய செய்தியும்கூட.

இதாட்சும்...

Published by Mr. P.V. Sankar on behalf of The Mother's Service Society, No.5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605011, Printed by Mr. S. Devanathan at Sakthi Offset Printers, No.238, Lawspet Main Road, Pakkamudayanpet, Puducherry - 605008, Published from Flat No.11, 2nd Floor, Grace Apartments, No.177, Papammal Koil Street, Vaithikuppam, Puducherry - 605012, Editor: Mr.N. Asokan, Secretary, The Mother's Service Society, No.5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605011.

உண்மைக்குக் காலமில்லை

ஒரு பிரச்சினை எழுந்தபொழுது முடிவு உண்மையின் அடிப்படையிலிருக்காது. யார் பேச்சு எடுபடுமோ அதன்படி முடிவிலிருக்கும். அதனால் பழி ஓரிடம் பாவும் ஓரிடம் என்று நம்புகிறோம். நாகரிகம் என்பது உலகில் கொடுமை, பொய், இருள், அதிகாரம் இவை குறைந்து இனிமை, மெய், ஒளி, பிரியம் அதிகமாகச் செயல்படுவது. அன்னை உண்மையை ஏற்கிறார். உண்மை செயலில் இருந்தாலும், மனத்திலிருந்தாலும் முடிவு அதன்படியிலிருக்கும். உண்மைக்கும் காலம் வந்துள்ளது என்பது அன்பர் அனுபவம். ஓர் அன்பர் செம்பருத்தி மலர் உற்பத்தி செய்து தியான மையத்திற்குக் கொடுத்தார். செயல் சிறியதானாலும் பலர் சம்பந்தப்படுவார்கள். அவரவரும் ஒருவர் செயலில் தம் அதிகாரத்தைச் செலுத்த முனைவர். முடியாவிட்டால் அபிப்பிராயத்தை எதிராகக் கூறுவார். நடப்பது நம் கையிலிருக்காது. யார் பேச்சு எடுபடுமோ அதன்படி முடிவிலிருக்கும். அதனால் எவரும் எதையும் புதிதாகச் செய்ய முன்வருவதில்லை. ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது. அன்பர் செய்யும் மலர் சேவைக்கு அநேக சந்தர்ப்பங்கள் எதிராக எழுந்தன. அவர் மனம் உண்மையான சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளது. கணவர் கம்பனியில் அதே மலரை எங்குப் பார்த்தாலும் ஏராளமாகப் பயிரிட்டு எவரும் எடுத்துக்கொண்டு போகலாம் என்ற நிலை உற்பத்தியாகி தியான மையம் செம்பருத்தி மலரால் பொங்கி வழிந்தது.

மனம் உண்மையை நாடுவது
மதருடைய வழிபாடாகும்.

பலிக்காத சிறியது, பலித்த பெரியது

மனம் உலகத்தைப் பாராட்டினால், உலகத்தில் ஆளும் சிறுமைக்கு நாம் ஆளாவோம். உண்மையைப் பாராட்ட உலகத்தை உதாசீனம் செய்ய வேண்டும். நம் மனம் அதற்கு இடம் தராது. எவரும் எதிரில் நின்று மிரட்டவில்லை என்றாலும் மனம் அச்சப்படும். அன்னைக்குச் சிறியன கொடுக்கும் பழக்கமில்லை. அவர் கொடுப்பது அபரிமிதம். இரு கைகளால் பெற முடியாது. பொங்கி வழியும். அன்பரான பின்னரும் மனமும் செயலும் ஊரை ஒட்டியபடியிருக்கும். அந்நிலையில் சிறியதும் பலிக்காது. அன்பார் ஐ.ஐ.டி.க்கு விண்ணப்பித்தார். இந்தியாவில் ஐ.ஐ.டி. பிரபல ஸ்தாபனாம். இலட்சக்கணக்கானவர் ஆயிரக்கணக்கான இடங்களுக்குப் போட்டியிடுகின்றார்கள். ஏராளமான பேருக்கு ஏமாற்றம். ஏமாந்தவரில் அன்பரும் ஒருவர். அன்பர் அனுபவம்: வாழ்வு தரும் ஏமாற்றம், அன்னை தரும் பெரும் வாய்ப்பு. ஏமாந்தவர் சிங்கப்பூருக்கு விண்ணப்பித்தார். செலக்ஷனாயிற்று. முழு ஸ்காலர்ஷிப்புடன் அட்மிஷன் கிடைத்தது. சிங்கப்பூர் போய் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். ஆரம்ப நாட்களில் ஐ.ஐ.டி.க்கு விண்ணப்பித்தது போல பல இடங்களுக்கும், பல நாடுகளில் விண்ணப்பித்திருந்தார். சிங்கப்பூர் அட்மிஷன் அவற்றை மறந்தது. ஹாலண்டிலிருந்து அட்மிஷன் வந்தது. ஸ்தாபனம் பெரியது, போ போனது. பெரிய இடம் பெரிய சலுகைகளுடன் வந்தது. இது அன்னை செயல்படும் விதம் என நாம் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் அறிவுதில்லை. எதற்குப் பிரார்த்தனை செய்வது, எப்படிச் செய்வது என அறியாதவருக்கு அவர்கள் நாடும் சிறியதை மறுத்து அவர்கட்குரிய பெரியதைத் தருவது அன்னையின் வழக்கம்.

பதில் ஒன்றே - பெரும் பலனுண்டு.

Vol. II Issue 8 November 2012

Malarndha Jeeviyam Postal Regn. No.TN/PMG(CCR)/114/2012-2014
Regd. with the Registrar of Newspaper for India vide Registration No. PON TAM/2011/36935

Price: Rs.5/- WPP No.45/09-11

புதிய வெளியீடுகள்

ESSAYS ON ACCOMPLISHMENT

N.Asokan

கர்மயோகியின்

அன்னையின் ஆன்மீகப்பரிசு	ரூ.150/-
வைப் டிவைன் - கருத்துகள்	ரூ.100/-
பரம்பொருள் III	ரூ.200/-
எங்கள் குடும்பம் (பாகம் 2)	ரூ.250/-
யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV	ரூ.150/-

சொசைட்டியின் பிற வெளியீடுகள்

வைப் டிவைன் விரிவுரைகள்	ரூ.100/-
தமிழர்க்கம்: என். அசோகன்	

SATYA JYOTHI

ரூ.200/-

(CONCISE TRUISMS)

N.Asokan

தபாலில் பெற புத்தக விலையுடன் பதிவுத் தபால் கட்டணம் ரூ.25/- சேர்த்து M.O. செய்யவும்

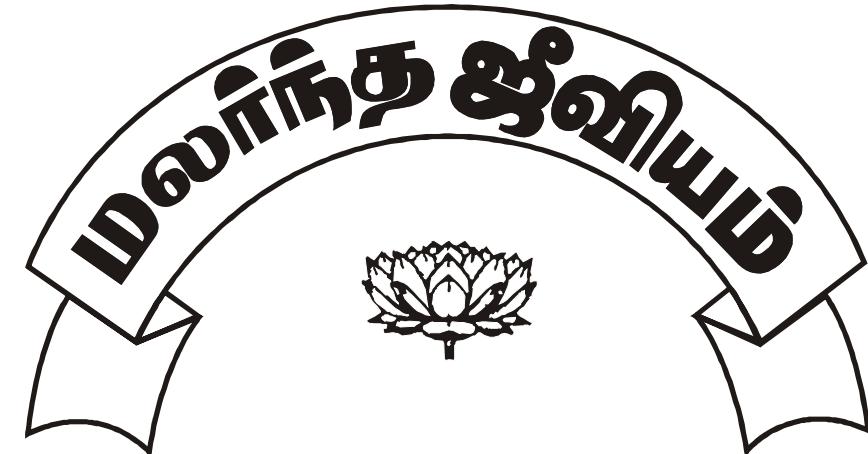
கிடைக்குமிடம்

பாண்டியில்
மதர்ஸ் ஸர்வஸ் சொசைட்டி,
5, புதுவை சிவம் தெரு,
வெங்கட்டா நகர் விரிவு,
புதுச்சேரி - 605 011.

ஓ : (0413) 2212443, 2210514

சென்னையில்
மாம்பலம் தியான மையம்,
23/1, மேற்கு சாலை,
மேற்கு C.I.T. நகர்,
சென்னை - 600 035.
ஓ : (044)-24347191

Vol. II Issue 8 November 2012

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

நவம்பர் 2012